

VOR UNGDOM

SPEJDERNES MAGASIN

Hvorfra rekrutteres vore Førsteholdspillere?

Den „falske“ Svend Knudsen.
(A. B.)

Torben Frederiksen.
(H. I. K.)

Ritzesech.
(B. 93)

Sven Mejlbø.
(H. I. K.)

„Store“ Sven V. Knudsen.
(A. B.)

1917

JANUAR

NR. 4

FOR ALLE SPEJDERE!

»EN GLIMRENDE UNGDOMSBOG«

HELTESAGN

FRA DEN KLASSISKE OLDTID
VED GUST. SCHWAB OG ALFR. LÜDERS
FARVETRYKTE H.E.L.S.I.D.E.S. ILLUSTRATIONER

PRAGTUDGAVE INDB. 4 Kr.

I ALLE BOGLADER

E. J. F.

„Det kgl. Ministerialdepartement for de højere Skoler har med megen Interesse gjort sig bekendt med „Heltessagn fra den klassiske Oldtid“ og skal henlede Forstanderne for de højere Skolers Opmærksomhed paa Bogen, for derved at opnaa dens Udbredelse hos Ungdommen“.

„Denne Bog vil være en velkommen Gave for Gymnasieelever — og vistnok for de fleste voksne Mennesker. Den klassiske Sagn- og Mytthedigtning møder en saa tit i Livet og bibrøber en mange skønne Glæder, fordi man ikke véd, hvad denne eller hin Mytke fortæller. Her er en god Fører ind i den græske Mythologi rige Skønhedsverden. Og til Overflod rummer den en hel Del helindes farve-trykte Illustrationer efter originale Akvareller. Det er solid og brigrig Morskabslæsning“.

Sch.

„For større Børn vil de herlige, græske Sagn altid være en elsket og god Læsning. Der rummer i disse oldgamle Myter en saadan Sum af naiv og storelsset Egoisme, parret med det mest ophøjede og vilde Retfærd, at de absolut har en Mission i vor hykleriske Tid.“

Og samtidig er de svulmende rige paa Fantasi og sprudlende af Liv; de mister aldrig deres umiddelbare Tiltrækning paa unge Sind. Ud-gaven er tiltalende, Sagnene ordnet paa en over-skuelig Maade, og der er nogle meget fan-tasifulde Illustrationer“.

(„Politiken“).

„Det er en saadanne Bog, som de Unge haade gerne læser og har Glæde af, ligesom det jo dog ogsaa i nogen Grad hører med til al-mindelig Dannelse at kende de store græske og lat. os forøvrigt heller ikke glemme, de nordiske Gudessagn“.

„Paa Jespersens Forlag er udkommet en Bog, som vil afhjælpe et virkeligt Savn, ikke mindst hos den skolegængende Ungdom, men ogsaa hos enhver, som har lidt Interesse for Mytologi. Det er en meget omfattende Samling af Heltessagnene fra den klassiske Oldtid. Alle kender vi jo Navnene paa Herkules, Jason, Theseus og hvad de ellers hedder, men hvad der egentlig hændte disse fjerne Sagskikkelser — der i Virkeligheden betyder Inkarnationen af Oldtids-Folkets Yndlingsgenskaber — er der vist egentlig ikke mange, som klart husker. Deri har de Mytologier, som bruges i Skolerne, en stor Skyld; de er alle tunge og ikke lette for Børnene at faa Forstand af. Denne nye Bearbejdelse af de gamle Sagn er derimod holdt i en saadan Form, at den moderne Læser let og behageligt glider gennem Stoffet. Forfatteren har heldigt forstaaet at afspaae Gen-givelsen efter vore Dages Opfattelse, saaledes at haardt Gamle og Unge vil have lige stor Fornøjelse af at læse dem“.

(„Nationaltidende“).

Spejdergeneralen

Sir Robert Baden-Powell's

ERINDRINGER

fra hans Tjeneste

i det engelske Efterretningsvæsen.

Oversat af

Premierløjtnant C. LEMBCKE

Pris K.r. 1.50

Steen Hasselbalchs Forlag

Bogens Forfatter,
Spejdergeneralen
Sir Robert Baden-PowellBogens Oversætter,
Den danske Spejderchef,
Prømt. Kammerjunker Lembcke

VOR UNGDOM SPEJDERNES MAGASIN

UDGIVET AF „DET DANSKE SPEJDERKORPS“

Hvorfra rekrutteres vore Førsteholdsspillere?

Ja, hvorfra?

Naar man ser paa ForsideBilledet (Sven Brasch'sk Motiv — idealiseret ganske lidt) og hører, at de fem Herrer blot er, hvad der findes af Førsteholds-Fodboldspillere i Hellerup-Troppen alene — og saa mangler endda Moltke fra A. B. I., der ogsaa er Hellerup-Spejder — faar man et lille Begreb om, hvad Spejderkorpsen betyder for vore Boldklubber som »Leverandør af Første-Klasses Materiale«. Alle, der kender lidt til de fem Spejdere, vil nok indrømme, at de hører til de dygtigste og mest energiske inden for deres Klubber. Derfor, I Herrer Juniorledere rundt omkring i Boldklubberne: Vær ikke altfor skræppe overfor jeres Dreng, naar de af og til melder Afbud til en Fodboldkamp, fordi de skal paa Spejdetur! I vil staa jer ved at læmpe jer en Smule — thi det er maaske netop de Dreng, der engang vil blive deres Klubbers bedste Støtter!

INDHOLD:

	Side
Ved Lejrbaalet. <i>Spejderchefen</i>	3
»Aldrig gi' tabt. <i>Spejdersang</i>	4
Spejderungdommen i Frankrig under Krigen. Forfatteren <i>Adolf Langsted</i>	6
Det øde Hus. <i>V. R. Nendick</i>	8
Et større Danmark. <i>Direktor G. Gregersen</i>	13
Et Slangebids. <i>Kaptajn M. Davidsen</i>	15
Vore Billeder	16-17
Pigespejdere.	
Til alle Pigespejdere. <i>Pigespejderchefen</i>	20
Fra Slagelse. <i>Johanne Corfitzen</i>	20
Udholdenhed. <i>E. J.</i>	21
En Prøve. <i>I. St. Lawrence</i>	22
Ernemtegaade	24
En Kano-Tur	25
Om Fuglefotografering. <i>P. Skovgaard</i>	27
Den gamle Spejder fortæller	28
En Hilsen fra Schweizspejdere	29
Raadgiver for begyndende og yngre Frimærkesamlere	30
Fra Divisionerne	30
Hvad enhver Spejder bør vide	31
Den literære Rubrik. <i>Torben Frederiksen</i>	32

Meddelelse

ang. Administration og Ekspedition.

Spejderkorpsen har med det kendte Steen Hasselbalch'ske Forlag truffet den Overenskomst, at »Vor Ungdom« fra 1. januar 1917 administreres og ekspederes fra Forlaget, hvortil alle Henvendelser pr. Telefon eller pr. Brev ang. Abonnement (ogsaa Divisions-Ordre), Annoncer eller andre Sager af forretningsmæssig Art bedes foretaget. Forretningsforetæn, Torben Frederiksen, træffes daglig paa Forlaget, Kl. 12-2.
Adressen bliver altsaa:

»VOR UNGDOM«

Steen Hasselbalchs Forlag, Købmagergade 26, K.
Telefon Centr. 12240

Ingen Spejder kan undvære: Lommebog for Skoleelever.

Faas i enhver Boghandel.

Pris 1 Kr. 25 Øre

V. RICHTERS FORLAG

Red.: OVE HOLM, exam. polyt., Strandvej 31, Str., Telf. Str. 186 x.

Forretningsfører: TORBEN FREDERIKSEN, stud. jur., Fortunvej 41, Ørdrup.

Ekspedition og Administration: Steen Hasselbalchs Forlag, Købmagergade 26, K., Telefon Centr. 12240

Hans Jørgensen Bogtrykkeri, Pilstræde 40, København.

Prøv

Melba

Cigaretten

FUGLE

fra alle.
Verdensdele.

Stort, smukt Lager. Glasakvarier.
Fisk og Vandplanter.
Fuglebure og alle Arter Redskaber

L. Sønksen,
Lars Bjørnstræde 12. Telefon Byen 1060 x

Prima

Chesterfield-Lædermøbler
og engelske do. med Gobelinstof.

Specialitet: Overpolstrede Møbler.

A. VELDEN,
Strandvej 187. Telf. Helsingør 75.

B. D. Leerbech's Eftf.

Ekvipering til Dreng og unge Herrer.
Reglementerede Marinetrakter.
Grundlagt 1846.

Holmens Kanal 22. Telf. Byen 3333

**Barnängens
Blæk**

faas overalt og
bruges overalt.

DANMARKS POPULÆRSTE
UGEBLAD

Læs hver Uge om
Knold og Tots
eventyrlige Bedrifter.

EINAR HARCK,

Bog- og Papirhandel
FIOSTRÆDE 33 (Hjørnet af Nørrevald)

Nye og brugte
SKOLEBØGER
Telefon 9148 Telefon 9148

A/S. FOTO-AMATØREN,

Nørrevald 64. Telefon Byen 3619
anbefaler sig med alt fotografisk Arbejde,
hurtigt, bedst og billigst.

Spjeldere 2% Rabat Spjeldere 2% Rabat

WEDELS KURSUS

Aarskiftet af Undervisningsministeriet
Nørresøgade 13, Tlf. 1401.

Færdliniareksamnen
Studentereksamnen
Program sendes

L. P. M. Wedel.

V. RIEGELS

Hvad Taagen skjulte

Pris 2 Kr. 50 Øre

Denne Bog vil være en kærkommen
Gave for alle raske Dreng.
Den skildrer en Opdagelsesekspedi-
tions Hændelser i det indre Ny
Guinea og er fortalt paa Forfatter-
ens livlige Maade saaledes, at det
nok skal tage Ungdommens In-
teresse fangen.

V. PIOS BOGHANDEL
POVL BRANNER

Englands fineste
Cykle

Humber

fabrikeret af:
Humber Ltd., Bos-
ton og Coventry

Verdens ældste og største Cyklefabrik.

Humber Cyklen benyttes bl. a. af:

Hs. Maj. Kongen af England, — Dronningen af England. — Kongen af Norge. — Dronningen af Norge. — Kongen af Italien.	Hs. Maj. Kongen af Grækenland. — Kongen af Spanien. — Shahen af Persien. — Sultanen af Marocco. — Emiren af Afghanistan.
---	--

Generalrepræsentanter for Skandinavien:
N. RAABERG & Co.

Farvergade 8-10 • KØBENHAVN • Telefon 9832.

Stop Rekruttilgangen.

Ja, paa dette Tidspunkt, netop nu, skulde alle dette Aars Rekrutter have taget deres 2. Kl. Prøve. Og dermed skulde den Potte være ude — for i Aar.

Jeg ved godt, at der er Patruljer, der hverver Rekrutter hele Aaret rundt; de driver det som en særlig Sport; men hvorfor de gør dette, har altid været mig en komplet Gaade.

Hvis man hen paa Sommeren vil se saadan en Patruljelidtefter i Sommene, vil man opdage, at Halvdelen er 2. Kl. Spejdere den anden Halvdel Rekrutter — og at der udover dette kun er nogle enkelte Spejdere, Folk, der har været 2—3 Aar i Troppen, som er naaet lidt videre. De første er ikke kommet videre, fordi de ikke har kunnet bestille andet end at uddanne de andre, og den sidste Halvdel er ikke kommet med, fordi den første for længe siden er blevet led og ked af idelig at skulle terpe de samme Ting igennem.

Hvorfor arrangere sig saaledes! Hvis det er for at kunne rykke i Lejr med saa stor en Styrke som muligt, forstaar jeg det ikke, ti jeg kan overhovedet ikke se nogen Fornøjelse i at rykke i Lejr med Drengene, der hverken kan det ene eller det andet, de er jo ikke nogensomhelst Nytte til.

Hvis det er for at vise sig imødekommende overfor de Herrer, der

»vil gøre Troppen den Ære« at træde ind i den, forstaar jeg det endnu mindre.

Ja, hvis det endda var helt nye Tropper, der bar sig saaledes ad — men det er gamle hæderkronede Tropper, der har en Historie at se tilbage paa, af velgennemførte Lejr-ekspeditioner, af smukke Turneringens resultater.

Det er mig ubegribeligt, at saadanne Tropper ikke har mere Agtelse for sig selv; at de finder sig i, at disse omfødte og blegnæbbede unge Herrer kommer rendende dem paa Dørene, fuldstændig som det passer dem; at de ikke tager disse unge Mennesker i Kraven og siger: »Nej her nu, Godtfolk, I kunde være kommet, da vi kaldte — nu faar I vente til næste Efteraar.«

Det er i ethvert Fald den eneste Maade, hvorpaa man kan faa noget ordenligt ud af en Patrulje.

Jeg henstiller indstændigt til jer, at I, i hvert Fald fra nu af siger Stop til enhver Tilgang af Rekrutter og saa ser at faa noget ordenligt ud af det, I nu har i jeres Patruljer, saaledes at I kan faa nogen virkelig Fornøjelse af jeres Turneringer og Lejrture til Sommer.

Lad de, der kommer til nu, danne deres egne Tropper.

Og lad os saa tale lidt om 2. Kl. Prøven, og hvad jeg venter mig af en 2. Kl. Spejder.

Det kan være helt rart at faa lidt lidt om dette; saa ved vi, naar vi engang ses, hvor vi har hinanden. Selvfølgelig maa Manden kunde det, der forlanges af en Rekrut.

Kende Spejderloven ud og ind, kende Knobene og deres Anvendelse,

kunde sy en Knap i, sy en Lap paa, og stoppe en Strømpe.

Kende sin Trops Historie.

Kende noget til sin By.

Herfra vender vi os til den egentlige 2. Kl. Prøve og dennes Fordringer, og hvad jeg forlanger her er følgende:

1) Spejderen skal kunne standse Blådnings og forbinde mindre Saar (anvende Forbindpakken); improvisere en Baare og lede Løftning og Transport af en tilskadekommen.

2) Han skal mindst have 50 Øre paa Sparebog og Pengene skal være tjent ved eget Arbejde.

3) Han skal have gode Pønter for Orden, Præcision, Disciplin, »good turns« o. s. v. for det daglige Arbejde i Troppen.

4) Han skal paa 15 Minutter kunne følge et alm. Spor (ikke Papiir) over 500 m. og føre Bevis for, at han har Øjne og Ører med sig, hvor han færdes: efter at have tilbagelagt 1 km. kunne gøre Rede for mindst 16 af 24 Ting, som burde være bemærkede undervejs. Hvad han skal mærke sig er: 1) Terrænets alm. Beskaffenhed (Skove, Søer, større Bakker, Gaarde o. s. v.) 2) Ting afvigende fra det sædvanlige (Lysthud uden Tag, Vogn med halt Hest, Lyd af Skud, Mand med Arm i Bind o. s. v.) 3) Begivenheder der er særlig fremtrædende (Hus under Opførelse, Tog høres i det Fjerne, Tordenvejr under Opsejling). 4) Ting der er af speciel Interesse med Henblik paa Lejrliv (Bæk med klart rindende Vand, Købmandshandel o.

s. v.). 5) de Spor, der findes paa Vejen (mange eller faa, kørende, gaaende o. s. v., Hovedretningen af dem, gamle eller nye).

5) Han skal uden Ur og uden at se paa Vejstene kunne tilbagelægge 2 km. paa 12 Minutter i Spejders gangart (afvekslende c. 50 m. Gang og 50 m. Løb).

6) Kende de alm. Sundhedsregler (se Spejderbogen S. 110-116).

7) paa aaben Mark tænde Ild op med 2 Tændstikker. Brændet skal være tørre Kviste og Grene indsamlet af Spejdere selv. Der maa ikke benyttes Petroleum, Papir eller Halm eller lign. ved Optændingen.

8). Kunne koge Kartofler og stege et Stykke Kød over Ild (Gløder) frembragt af ham selv og paa aaben Mark.

9) Han skal kunne hilse ved at gøre Front og vide, at han paa denne Maade hilser Kongen, Dronningen og Kommandoer med Paner. Han skal være bekendt med, at han skal rette sig og blotte Hovedet, naar Flaget hejses eller tages, og naar Nationalsangen spilles.

Han skal kunne Nationalsangen udenad.

10) Han skal have haft Lejlighed til at deltage i mindst én Trops »good-turn« for den By eller Kommune, han hører til.

Der vil uden Tvivl i dette Øjeblik være 2. Kl. Spejdere, som ikke kan præstere dette — nogle af jer vil oven i Købet lige have præsteret en 2. Kl. Prøve, hvor Fordringerne ikke har været disse.

Det gør imidlertid intet. De Mærker, I har erhvervet, bærer I med Rette — indtil videre. Men fra 1ste April venter jeg, at enhver 2. Kl. Spejder i Korpsen i det mindste kan præstere ovennævnte. Sagen er:

Aldrig gi' tabt!

FRA AMERIKANSK
VED POUL BADEN

Selv om Vejen falder lang,
aldrig gi' tabt, aldrig gi' tabt!
Gaa kun stolt og støt din Gang —
aldrig, aldrig gi' tabt!

Hold dig rank og følg din Tro
rask i Løb ad Bakken op —
Maalet vinker paa dens Top,
derfor aldrig, aldrig gi' tabt!

Fremad, Spejder, rask gaa paa,
da vil snart du Maalet naa,
husk, dit Løsen være maalt
Du maa aldrig, aldrig gi' tabt!

Stands ej træet ved halvgjort Værk —
aldrig gi' tabt, aldrig gi' tabt!
Det er Viljen, som gør stærk —
aldrig, aldrig gi' tabt!
Alt er ikke lige let —
vis det just, naar du er træet,
du til Spejdernavn har Ret —
derfor aldrig, aldrig gi' tabt!

Fremad, Spejder, osv.

Selv om alt dig gaar imod —
aldrig gi' tabt, aldrig gi' tabt!
Strid og stræb med Haand og Fod —
aldrig, aldrig gi' tabt!

Da vil du tilsidst faa lært:
er et Arbejd' ret dig kært,
da er intet dig for svært,
derfor aldrig, aldrig gi' tabt!

Fremad, Spejder, osv.

Der er spejdermæssigt set ikke det mindste af en Præstation i dette.

2. Kl. Prøven er en rent elementær Prøve. Den tilsigter kun det ene at sætte jer i Trit i den rigtige Retning, og en 2. Kl. Spejder, der ikke, efter at han har taget sin Prøve, arbejder videre paa egen Haand:

paa at efterleve Spejderloven i Praksis,

paa at skærpe sin lagtagelsesevne,

paa at øge sin legemlige Kraft, sin Energi og Udholdenhed,

paa at blive praktisk,

paa at yde sin By og sit Land Tjenester,

han bliver aldrig til noget som Spejder. Og — han vil selvfølgelig være udelukket fra nogensinde at blive 1. Kl. Spejder, om han nok saa mange Gange kan tage den rent praktiske Prøve, der betinger dette. Glem derfor ikke — naar I nu i den følgende Tid gaar i Gang med at tage de Mærker, der hører til for at blive Mobiliseringsspejdere — at I skal arbejde videre paa at øge jeres alm. Spejderfærdigheder. Ti det er det, der er *Hovedsagen*.

Duelighedstegnene.

Som I vil se af efterfølgende er der foretaget forskellige Ændringer i Prøverne til Duelighedstegnene. Disse Ændringer tilsigter udelukkende det ene at sætte jer i Stand til bedre end hidtil at løse de Opsgaver, som I paatager jer, for at hjælpe andre.

Hvad der gælder for 2. Kl. Mærkerne, gælder ogsaa her. Mærker, der er taget, er taget. Men jeg gaar ud fra, at Spejdere, der bærer et Mærke, vil sætte en Ære i at vide sig selv paa Højde med de Fordringer en ny Tid stiller til disse.

Lad mig med det samme sige jer, at der vil blive indført nye vævede

Mærker i Stedet for de skrækkelige Lapper, vi har i Øjeblikket. (Vi maa desværre tage dem fra Sverige, da det ikke er muligt at faa dem lavet ordenligt her i Landet). Derfor: Tag ganske roligt jeres Prøver, men lad være med at anskaffe Mærkerne, før de nye foreligger.

Mobiliseringsspejder I. Stifinder.

En Stifinder skal være stedkendt i den By, han boer og i dennes Omegn. Han skal endvidere efter Kort kunne vise Vej i ukendt Terræn.

Formaalet hermed er dette:

Han skal være beredt til at hjælpe: fremmede, der ikke kender Vej, og i Tilfælde, der kræves Hjælp af speciel Art, vide, hvor han kan søge denne.

De Fordringer, der derfor maa stilles til en ordentlig Stifinder er disse:

- A. for at han kan vise Vej:
 - 1) at han kender (hvis han boer i en lille By) hver Gade og Stræde eller (i en stor By) Hovedfærdselsaarene og hver Gade og Stræde i det Kvarter, hvori han daglig færdes.
 - Endvidere Beliggenheden af Byens Raadhus, Seværdigheder og Hosteller; Kvarterets Jernbanestation, Posthus og Telegrafstation.
- 2) at han indenfor en Afstand af 8 km. har et almindeligt Kendskab til Byens Omegn og kender Hovedvejene, Beliggenheden af Landsbyer, større Gaarde og Jernbanestationer, Skove, Søer, Vandløb, Moser, høje Udkigspunkter og Seværdigheder.
- 3) at han kan orientere sig uden særlige Hjælpemidler, samt véd at finde Vej efter et Kort.
- B) for at han i givet Fald kan vide, hvor han skal søge Hjælp.

1) at han (i en lille By) kender Beliggenheden af nærmeste Politistation (Betjentens Bopæl), Brandstation (Brandfoged, Bopæl og Telefon), Brandalarmer, Hospital, Apotek, Læges Bopæl og Telefon, Vognmand, Bopæl og Telefon, Cykler og Motorvognsreparators Bopæl og Telefon eller (i den store By) ved, hvor de samme Ting findes indenfor det Kvarter, hvor han daglig færdes.

Træningen.

Det vil altid være afhængigt af lokale Forhold, hvad der maa fordras af jer. Det er jeres Tropsfører, der bestemmer de nøjagtige Fordringer, jeres Tropp vil stille, og I bør derfor hos ham faa ordenlig Besked om dette, inden I paabegynder Træningen.

Den nemmeste Maade at løse Spørgsmaalet paa er, at Troppen læser udfærdige et stort Kort over jeres By og Omegn, hvor paa indtegnes (afmærkes) de Ting, I skal vide Besked med. Dette Kort hænges op i Troppens Hovedkvarter, og efter dette laver I jer hver en Kopi, som I klæber ind i jeres Lommebog, og bærer hos jer saa længe Træningen staar paa. I Bogen noterer I ligeledes de Adresser og Telefonnumre, I har Brug for.

Ordonnans.

En Ordonnans skal kunne bruges til at overbringe en Besked, til at betjene en Telefon og til at finde en ubekendt efter et opgivet Signalement.

De Fordringer man derfor maa stille til ham er følgende:

- 1) at han kan cykle 2 Mil paa 1 Time, naar Vejen er god,
- 2) at han kan reparere Punkteringer og lignende alm. forekommende Smaaskader, som ikke kræver særlig Fagkundskab,

- 3) at han med Lethed finder Vej efter et Kort,
- 4) at han er hurtig til at opfatte en Besked, at han kan huske denne et Stykke Tid efter, selv om han har haft andet at tænke paa i Mellemtiden, og at han kan give den rigtigt, behersket, klart og i god Stil, selv efter en skrap Køre retur,
- 5) at han forstaar at betjene en Telefon.

6) at han kan genkende en ukendt efter opgivet Signalement, naar han møder vedkommende.

Der er i og for sig ingen Ben i dette. Det et blot ikke noget, I kan gøre paa staaende Fod. I maa øve jer i det. En Del af det, kan I klare selv. Resten maa I faa jeres Patruljeførere til at hjælpe jer med.

Reglerne for Telefonbetjening vil I finde andetsteds i Bladet.

Om Brandmandsmærket, det sidste Mærke, der hører til for at blive Mobiliseringsspejder I., taler vi næste Gang.

I Stedet for vil vi tale lidt om

hvorledes man bliver 1. Kl. Spejder — og hvorledes man ikke bliver det.

Som I allerede vil have forstaaet, regner jeg ikke en 2. Kl. Spejder for nogetsomhelst. Han er rent spejdermæssigt set en Larve, der lige er kommet op af Jorden. Han kan akkurat lige kravle af Sted. Han gør ikke nogen paaviselig Nytt, æder blot en ganske utrolig Masse i sig, som han foreløbig ikke i mindste Maade har gjort sig fortjent til.

Jeg regner først med ham fra den Dag, han bryder sin Puppe, og ved egen Hjælp hæver sig paa Vingerne, saaledes at man kan se, hvordan han ser ud.

Den Dag han gør dette, kan han ogsaa tage sin 1ste Kl. Prøve naar som helst. Og denne Dag vil være inde

i det Øjeblik, Spejderen har ført Bevis for, at han paa det praktiske Liv — i Hjem og Skole og Forretning — overfører de Ting, han lærer i Korpset at efterleve *Spejderloven*, at gøre et: ordentligt *Stykke Arbejde*, at vise *Præcision, Orden og Disciplin*.

Og jeg kan sige jer dette med det

samme. Der er ingen af jer, der fremtidig bliver 1. Kl. Spejdere, uden I fra Hjem, Skole og Forretning kan præstere Attest for, at I ogsaa for tjener at blive det.

Jeg ønsker jer et godt Nytaar, Spejdere, og jeg nærer den Forhaabning, at det nye Aar vil bringe

Korpset mange virkelige 1. Kl. Spejdere.

Olufsen

SPEJDER-UNGDOMMEN I FRANKRIG UNDER KRIGEN

AF FORFATTEREN

Før Krigens Udbrud førte de franske *Spejdere*, der bærer det skønne Navn: »*Les Eclaireurs de France*«, en ret ubemærket Tilværelse; — i de mange Aar jeg har boet i Paris, har jeg maaske to—tre Gange set en *Spejder* paa Gaden. Nu senest i de to Aar under Krigen har jeg set dem overalt og paa alle Dagens Tider.

De danner et flyvende Korpset, et levende Forbindelsesled mellem Ambulancen og Autoriteterne, og netop nu, da alle Kommunikationsmidler i Hovedstaden har lidt mere eller mindre Afbræk, kan disse *Cyklerytterere* være til uvurdelig Nytte.

Af en Samtale, jeg for nyligt havde med *Spejder-Generalen* i Hovedkvarteret (Rue Montmartre 146) fremgik det, at lige fra Krigens første Begyndelse har de unge *Pariser-Spejders* Iver været stor, næsten ubændig. De vilde allerhelst liges straks befordres til Fronten. Da et Andragende desangaaende blev pure afvist af Krigsministeriet, følte *Spejder-Korpset*, dette Korpset af unge *Brushoveder*, sig smerteligt skuffet og dybt saart. For at raade Bod

Fransk *Spejder*,
hvis Devise er: »*Fremad og ligeud!*»

derpaa, betroede man det *Vagttjenesten* ved Ambulancerne. — Der var imidlertid nogle ungdommelige Vovehalse, der ikke saaledes lod sig bremse op. Tre af dem smuttede ind i et Militærtog, fuldt af *Frivillige*, der befordredes til *Bayonne*. Ved *Blois* blev der uventet foretaget en Inspektion af den tjenstgørende Oberst, og de unge *Smuglere* blev pillet ud og lidt slukørede afleverede til Stationsforstanderen i *Blois*.

ADOLF LANGSTED

— — De blev hurtigst muligt ekspederet tilbage til deres Forældre i Paris« sluttede Generalen med et Skuldertræk og et Smil, og da de angergivne meldte sig her ved *Kvarteteret*, skændte jeg lidt paa dem i al Godmodighed og sagde: »Ikke saa hidsige, Drenge! — I skal nok komme til! —«

Men der var andre, der havde saa stejl en Vilje, saa brændende en Lyst og saa ukueligt et Mod, at de ikke saa let lod sig bremse op. Skoleungdommen er for Tiden naturligvis: *spejdergal*, og de Unge brænder af Taalmodighed efter at opnaa den lovmæssige Udskrivningsalder. Mange af dem melder sig som *Frivillige* allerede i *Syttenaars-Alderen*), og mange, som ikke har kunnet opnaa deres Forældres Samtykke, flyg-

*) saaledes: *Latinskole-Eleven Georges Habert*, der skønt saaret — under sin *Reconvalescens* efter den store *Trepation* — læste sig op til *Studenters-Examen* og naaede at tage den rettidigt i Juli 1915 mellem to *Batailler Clivichéen* laant fra *Adolf Langsteds nye Bog: Fransk Heltemod under Verdenskrigen*. — *Miloske Boghandels Forlag*.

ter fra Hjemmet og udstaar adskillig Modgang for at naa frem til Fanerne. Men de allerfleste føler en saadan Samhörighed med Hjemmet, at de slet ikke kunde tænke sig at bryde ud, hvor brændende en Udve de end nærer, — om de ikke kan faa Hjemets Velsignelse med paa Vejen.

Denne de Unges Utaalmodighed og ustillelige Udlængsel genkalder i Erindringen en Anekdotte fra Kejsersdømmets Stortid.

Napoleon opdagede paa Ruslands toget en ung Dreng, et Regimentsbarn, der gjorde Tjeneste som Trommeslager. Han forhørte sig om Drengens hos Grenadererne, de gamle Graaskæg.

»Han hedder *Frobit*,« sagde de »men blandt os lyder han *Kælenavn*: net: »*Bilboquet*«; — det er nok en lille Stump, men Stumpen har Mandsmod og Mandshjærtell!« —

Kejseren klappede Drengen paa hans rødmossede Kind og sagde:

»Sæt ham paa en mindre udsat Post og hold ham *bagude*.«

»Sire!« ivrede *Bilboquet*, blussende af Undseelse og Harme, »en Trommeslagers Plads er forrest, — og der er min!«

Han fik Lov til at gaa forrest, og en Time efter faldt han, ramt af en Kugle i Hjertet. —

Og som den Gang saa nu. De vil helst alle forrest og afsted lige med det samme.

En af Studenterne af 1915
Georges Habert — frivillig Alpejeger.

Der er da ogsaa *Dreng*, der i denne Krig allerede har været med i Forkæmpernes Række.

Saaledes den femtenaarige *Gustave Châtain*, en forældreløs Dreng, som ved at se et Regiment passere fik den pludselig Indskydelse at følge med og gøre sig nyttig. Han havde et ukueligt Humør. Soldaterne, der adopterede ham, optog til en Begyndelse hans Legen-Soldat som en

munter Spøg; — »den lille, vævre Kanin«, kaldte de ham, — men da han kom i Ilden, viste det sig, at hans Mod var ligesaa ukueligt som hans Humør. Han deltog i Slagene ved *Marne* og *Aisne* i en regulær Uniform, som Regimentet havde skyndt sig at lade sy til ham for at vise, at det betragtede ham som en af dets egne, værdig til at bære den. Han fik et alvordigt Skudskaar i Skulderen og blev indlagt paa et Lazarett. Til den barmhjærtige Søster, der plejede ham, og tilfod sig at ynke ham for hans Saar, sagde han: »Aal Pyt med det Saar; — det er ligesom den gode Suppe, som man giver Smaabarn. Ça fait pousser! — Det giver Kræfter.« —

En Fjorten-Aars Knægt *Marc Pichon*, avancerede paa en Maaned til Korporal, og *Roger Gsell*, der kun talte seksten Somre, løb Døden i Møde syngende *Marseillaisen*.

Denne fremstormende Ungdom svarer godt til det Løsen, som Abbed *Duroy*, der selv fandt Heltedøden i denne Krig, skrev paa Ynglingeforeningens Banner, — et Løsen, som ethvert Spejderkorps maatte sætte en Stolthed i at tilegne sig:

»Altid kæmpende — undertiden slagne — aldrig nedslaaede.«

Den unge Spejderfører *Alfred-Eugène Casalis*, en af Pariser-Korpsets populære Ledere, som faldt i Slaget ved *Rochnicourt* (d. 9 Maj

Billeder fra Kunstmaler *Jarls Troppe* (tidligere *Casalis*).

1915), tilskrev faa Dage før sin Død sine Spejderdrenge et Brev, deraftsa blev en sidste Hilsen og Dagsbefaling. — Det lyder i Uddrag:

»Mine kære Venner!

Naar jeg betragter Soldatergravene herude ved Fronten, gentager jeg bestandig for mig selv de Ord: »Disse hang ikke ved Livet, og frygtede ikke for Døden.« Naar Kommandoen lød: »Fremad til Storm!« da følte de det som deres Pligt at dø, saafremt det krævedes af dem. De havde set Fjenden ligge lurende bag Løbegravens Skydeskaar altid parat til at skyde dem ned. De vidste det, men de gik frem uden at tøve.

De faldt, men andre har sejret.

Eders Pligt er det: at leve, — ikke at vegetere, som Planter og Dyr nøjes med at leve, — men at leve som Mænd, der har sat sig et Maal at kæmpe for. Fædrene, ser I, frygtede ikke for Døden; thi bør det Eder: ikke at frygte for Livet. Lev

Kunstmaler Axel Jarl.

Livet Eder selv til Ære; vær saa gode og stærke, som I kan, og sæt Eder for: ikke blot, at udføre een god Handling, men at skikke Eder saa, at Eders Liv kan blive en fortsat Kæde af gode Handlinger. Søg at blive rigtige Spejdere (*»Eclaireurs«* — betyder det ikke *Fakkelbærere?*) — og med løftet Fakkel at lyse for andre og vise dem Vejen.

Eders Løsen være: *Tro indtil Døden*, — tro imod Ham, den store Spejder, der evigt og overalt følger Eder med sit kærligt spejdende Blik!

Eders Ven og Spejderbroder.

Det vil sikkert interessere danske Spejdere at erfare, at det er vor Landsmand, den danske Kunstmaler

Axel Jarl,

(som under Krigen helt har viet Spejderbevægelsen sin Tid og sine Kræfter) der som Fører har overtaget *Casalis* Spejderhold. Det er lykkedes ham i Løbet af faa Måned at vinde dets Tillid og dets Hengivenhed.

DET ØDE HUS

AF

V. R. NENDICK

Røveriet.

»Viggo«, raabte Moderen til sin Søn, da denne en taaget August-eftermiddag kom hjem, »har du set noget til Tomas Ericson?«

»Nej, Moder; vi kommer jo heller ikke ret meget sammen mere. Har han spurgt efter mig?«

»Nej, men hans Moder har været her. Hun kan ikke forstaa, at han ikke er kommet hjem til sædvanlig Tid; men det kan jo være, han er kommet hjem nu.«

»Jeg kan jo gaa hen og faa det at vide«, foreslog Viggo, da han mærkede, at hans Moder tog det alvorligt.

Han var snart henne hos Fru Ericson og saa, at hun var meget urolig for Tomas.

»Nej, Tomas er ikke kommet hjem endnu«, fortalte hun ham.

»Han har vel mødt nogle Kammerater«, mente Viggo.

»Det har han sikkert ikke; to af hans Venner, som han havde lovet at møde, har været her og spurgt efter ham. Og han arbejder heller ikke over, for der er ringet fra hans Firma, om han var hjemme. Det er det, der gør mig ængstelig.«

»Nu skal jeg gaa ud og se, om jeg kan faa fat i ham, Fru Ericson.«

Fru Ericson takkede Viggo med et forhaabningsfuldt Smil — for der var saadant noget friskt over hans Ansigt og hele Fremtræden.

Viggo gik og tænkte over, hvor han skulde søge, og var kommet halvvejs ned ad Vejen, da nogen kaldte paa ham. Viggo gik over Vejen og stod overfor en velklædt, yngre Herre.

»Du skulde vel ikke tilfældigt kende noget til en Ericson, der bor et Sted her i Gaden?«

»Jo«, svarede Viggo hurtigt, »jeg kommer lige derfra. Det er —.«

»Naa — du kender Ericsons«, spurgte den fremmede skarpt.

»Ja, jeg kommer der en Del.«
»Drengen — Tomas Ericson — har du set noget til ham i Aften?«

»Nej; jeg gik netop og tænkte paa, hvor jeg skulde søge ham«, svarede Viggo, der var ivrig efter at faa noget at vide.

»Hvorfor skulde du have fat i ham?« spurgte den anden.

»Tor jeg spørge, hvem jeg taler med?«

»Ja, mit Navn er Jacobsen. Den unge Ericson er ansat i mit Firma,« forklarede den fremmede. »Jeg ønsker ogsaa meget gerne at faa fat i ham.«

»Han er desværre ikke kommet hjem endnu,« svarede Spejderen, der undrede sig over, hvad der kunde være i Vejen. »Jeg har netop lovet hans Moder at se at finde ham.«

»Hm, Pokkers ogsaa —« mumlede Hr. Jacobsen. »Ikke hjemme endnu? — Hvor har jeg forresten truffet dig for?« Han betragtede Viggo nøjere. »Aah, var det ikke dig, der standse den Hest forleden. Hvad hedder du?«

»Viggo Rasmussen.«

»Ja, nu husker jeg det. Naa, da du alligevel skal ud at søge efter Tomas, kan jeg jo lige saa godt fortælle dig, hvad jeg vil ham. Jeg har været ude at rejse med min Familie; og naar jeg holder Ferie, pakker jeg alt vort Sølvtøj sammen og lægger det i en Læderkoffert, som laases og forsegles og bliver afleveret til Banken. I Dag kom jeg hjem, og lidt før fire gav jeg Tomas Ordre til at hente Kofferten fra Banken og bringe den til mit Privathjem. Da jeg kom hjem klokken halvseks, var han endnu ikke kommet.

Jeg telefonerede til Kontoret, men de vidste ikke andet, end at han ikke havde været der, siden han var gaaet Klokken fire. De sendte Bud til hans Hjem, medens jeg selv tog

til Banken, hvor de fortalte, at Tomas havde faaet Kofferten udleveret kort før Lukketid. — Naa, der har vi en Betjent!«

Hr. Jacobsen fortalte denne det samme, han havde fortalt Viggo.

»Der maa aabenbart være et Tyvekomploit i Arbejde,« bemærkede Betjenten, da han havde erfaret det om Tomas. »Jeg har lige nu hørt, at nogle værdifulde Skind er stjaalet fra en Automobil, der holdt ude paa Hovedvejen.«

Viggo besluttede sig efter en Del Tænken frem tilbage til først at gaa til Banken. Gennem Byen gaar en Hovedgade som fører ud paa Landsdet, og ved denne Vej ligger Banken.

»Den Vej er der altid Folk paa,« sagde Viggo til sig selv, da han stod ved Banken og saa ud ad Hovedvejen, »saa paa den Vej kan der ikke være sket Tomas noget. Hvad Vej kan han saa være gaaet? Ned til Floden? Det er en Omvej, men Tomas er jo ikke af dem, der har travlt, og han har maaske syntes, det var nok saa interessant en Vej.«

Han gik forbi Banken og kom til en Sidegade, hvor han standsede. »Den fører ned til Stien langs Floden, den tror jeg, jeg vil prøve.«

Der var en tre-fire Lygter ned ad Vejen, Resten af den laa i Mørke.

Der var for mange Fodspor til, at Viggo havde nogen Forneøjelse af dem. Han tog en halv Snes forskellig Sager op fra Jorden og undersøgte dem, men han traf intet, der havde Betydning, før han kom ned ved den sidste Lygte; her fandt han en Stump Blyant halvt nedtraadt i Mudderet. Han vaskede den i en Vandpyt og undersøgte den omhyggeligt. I den ene Ende var der skaaet ret to Bogstaver.

»T. E.« læste han ved Lygteskaaret og blev ivrig.

»Hvis nu »T. E.« betyder Tomas

Ericson,« tænkte han, »saa maa han jo have været her.«

Da der ikke var flere Lygter, skyndte han sig af Sted. Vejen gik i Sving og endte ved Floden, hvor en Bro satte den i Forbindelse med Øen paa den anden Side; langs Floden gik Stien til Byen. Viggo skulde netop til at dreje ned ad den, da han syntes, han saa noget mærkeligt inde i Mørket. Han gik nærmere og saa da, at det var et Menneske, der sad krøbet sammen oppe paa et Plankeværk. Han sneg sig nærmere.

»Tomas; ja, er det ikke Tomas!«

»Hallo,« svarede Tomas og vendte sig saa hurtigt, at han var lige ved at miste Balancen.

»Hvad bestiller du dog her?« spurgte Viggo. Den anden mumlede noget, Viggo ikke opfattede.

»Din Moder søger efter dig alle Vegne, og Hr. Jacobsen har spurgt efter dig.«

»Jeg kan ikke gaa hjem,« svarede Tomas med Graaden i Halsen.

Viggo saa først nu, at Tomas var helt tilsolet af Mudder. »Hvad fik dig dog til at gaa denne Vej med det værdifulde Sølvtøj, Tomase.«

»Slynglerne løb denne Vej, saa var jeg jo nødt til at følge, og jeg ved ikke, hvor Sølvret er.«

»Fik du det da ikke i Banken?«

»Jo, og jeg gik ind til Byen med det. Men jeg havde ikke gaaet halvtrede Meter, før en Mand kom styrtende efter mig. Han sagde, jeg skulde skynde mig tilbage til Banken, for jeg havde ikke kvitteret for Modtagelsen. Jeg fortalte ham, at det havde jeg; men han sagde bare, at jeg saa havde skrevet paa et forkert Stykke Papir.

Jeg løb naturligvis tilbage, og han fulgte mig og sludrede hele Tiden. Da jeg var lige oppe for Enden af Gaden dér, snappede han Kofferten

fra mig og løb ned ad Gaden med den. Jeg efter ham og raabte som en gal, men lige da jeg drejede om Hjørnet, løb jeg mod en Herre og væltede i Muddret.

Han hjalp mig op og vilde børste mig af, men jeg styrtede blot af Sted efter Tyven, som nu havde et godt Forspring. Jeg vandt godt ind paa ham, for han var temmelig svær. Han slap mig af Syne ved Træerne dérovre, men jeg saa ham saa stikke over Broen. Hvem tror du saa, jeg traf?»

»Den anden Fyr«, gættede Viggo — »ham der sendte dig paa Maven i Muddret.«

»Hvor vidste du det fra?»

»Aah, jeg gættede det.«

»Naa«, vedblev Tomas, »han klynkede sig til mig og spurgte, hvad der var i Vejen. Jeg fortalte ham det for at slippe fri. Saa sagde han: »Gaa du den Vej, saa gaar jeg denne, saa fanger vi ham nok.«

Jeg løb og fik straks Øje paa den svære Fyr, men han havde ikke Kofferten med, og saa slog det naturligt mig, at han havde skjult den. Jeg søgte og søgte. Pludselig saa jeg ham, der havde væltet mig, og hvad tror du, han havde i Haanden? — Kofferten med Sølvet!»

»Det var altsaa aftalt Spill!»

»Ja, det tror jeg ogsaa. Lige siden har jeg siddet her, hvorfra jeg kan overse begge Stier. De maa enten komme tilbage her eller svømme over.«

»Men hvad vil du gøre, hvis de kommer tilbage?»

»Følge efter dem, hvor de saa gaar.«

»Deteretensomt Sted«, bemærkede Spejderen. »Huset derovre er det eneste i Nærheden.«

»Og det er tomt.«

»Nej —.«

»Jo, det er,« forsikrede Tomas.

»min Fader arbejder der. Jeg dundrede paa Døren, men Arbejderne er alle gaaet.«

»Den ene Skorsten ryger da«, sagde Viggo og pegede derover.

»Ja, det gør den ogsaa!« udbrød Tomas, »— og jeg hamrede da løs, og der ikke passeret nogen siden. Du er den eneste, og jeg troede, du var drejet ned ad Stien.«

Jeg vil hen og se, om der er nogen i Huset,« sagde Viggo.

Han løb derned og bankede. Intet Svar. Han prøvede Døren; den lod sig aabne. Da han var kommet indenfor, bankede han igen. Han syntes, han saa Lys under en af Dørene og gik derhen; men pludselig blev Døren bag ham smækket i, og han blev grebet af et Færkraf-

tige Hænder. Viggo var ikke den, der gav sig saa let; men trods al Modstand følte han dog et Reb blive lagt over sine Arme. Han raabte højt om Hjælp, men efter et Øjebliks Forløb laa han paa Gulvet, bundet paa Hænder og Fødder.

Der kom een til med et Lys, og de to Mænd stirrede paa Viggo. Der var et forbavset og forvirret Udtryk i deres Ansigter.

»Det er jo ikke ham,« sagde den sværeste af dem.

»Næh, det er ikke ham,« mumlede den anden. »Hvorfor sniger du dig om her?»

»Jeg troede, Arbejderne var her endnu«, svarede Spejderen snu; »jeg havde en Besked til dem.«

De to Mænd saa paa hinanden;

saa forsvandt de i ivrig Samtale, men kom kort efter tilbage.

»Forstaar du«, sagde den ene, »vi vil ikke gøre dig Fortræd, men vi kan ikke lade dig løbe — lige nu. Nu du er her, maa du blive, fordi — naa fordi du bliver nødt til det. Hvis du ikke laver noget Spektakel, skal der ikke ske dig noget — forstaar du! Op med ham, Hans«.

Den anden løftede Spejderen op, bar ham op ad Trappen og lagde ham paa Gulvet oppe i Kvistværelset.

»Laver du noget Spræle«, advarede han, »skal du faa en i Nøden, som nok skal faa dig til at tie«.

Med denne Trøstetale gik Manden og laasede Døren af.

Ud af Løvens Hule.

Det var en net Situation. De første Minutter var han overvældet af Tristhed og Skuffelse. Men det fortsog sig hurtigt.

Da han var blevet vant til Mørket, saa han sig interesseret om i sit Fængsel. Det havde et lille Vindue. Adskillige Brædder og Træstumper laa rundt omkring. Et Stykke borte kunde han se Glimt af blankt Værktøj; det tiltrak sig straks hans Opmærksomhed.

Han rullede sig med saa lidt Støj som muligt hen til Værktøjet og fik en Mejse! fat med Tænderne; med en Del Besvær lykkedes det ham at faa drejet Mejseknuden med det skarpe ned mod Rebet, han var bundet med.

Rebet gik over, og han følte Letelsen øjeblikkeligt.

Næppe var han fri, før han gav sig til at undersøge Værelset omhyggeligt. Han saa ud af Vinduet og bedømte Højden over Jorden til otte Meter.

Han søgte rundt efter noget, der kunde hjælpe ham ved Flugten. Den Smule Snor, han altid bar hos sig, var for lidt. Men han fandt et

Stykke Bræt, der var mindst seks Meter langt og en ti cm. bredt.

»Det kan bruges; jeg kan klatre ned ad det, kan jeg blot finde et Sted at gøre det fast«, tænkte han; men der var intet Træværk rundt om Vinduet, der kunde hjælpe ham.

Alt det øvrige Træ, der laa, var Smaastumper; men han fik en Ide. Han valgte to Stykker og fæstede dem til Enden af den lange Stang, saa de dannede en Krog; det hele kunde saa hænge fast i Vindueskarmen, som en af de Krybestiger, Brandmænd bruger.

Han vovede ikke at hamre; han brugte derfor Skruer for at gøre saa lidt Støj som muligt.

Spejderen's Hjerte bankede heftigt, da han bragte sit Apparat hen til Vinduet og stak den ene Ende ud; Lyden af en Dør, der aabnedes, fik ham til at se ned. De to Mænd var i Færd med at forlade Husene, og hver af dem havde en stor Pose slyngt over Skuldrene.

Spejderen trak sin Trækrog saa hurtigt til sig, at det lavede Støj.

»Hør« hviskede den ene. »Der var noget igen, hørte du det ikke? Den Dreng har slidt sig løs!«

»Det er der ingen Fare for,« beroligede den anden. »Og om saa var, han kan jo ikke slippe ud for det første. Kom nu her, medens der ingen Maane er.«

»Nej du«, indvendte den første. »Hvis han er sluppet løs, kan han jo bare kravle ud af Vinduet og følge efter os. Han maa blive der til i Morgen. Vent her, medens jeg stikker ovenpaa og ser efter!«

Viggo blev bleg, da han hørte det. Saa længe den ene stod nede ved Døren, kunde han ikke bruge sin Trækrog; og nu kom den anden op ad Trappen! Han vilde opdage, han var fri. Han vilde opdage hans Midde! til at stikke af. Alt hans Arbejde var forgæves!

Manden kom famlende op ad Trappen i Mørke. I dette kritiske Øjeblik slog en Ide ned i Viggo. Han snappede et Stykke Træ, nogle Søm og en Hammer. Han stillede det skraat mod Døren — der aabnedes indad — og sømmede det fast med febrilsk Hast.

Lyden af Hammerslagene fik Manden til at gaa hurtigere; han laasede Døren op og stemmede Skuldrene imod; det knagede i hvert Bræt, men den holdt.

En Salve af Trusler og Skældsord lød ind til Viggo, der satte et nyt Stykke Træ fast mod Døren.

»Hov, Hans! Kom herop — hurtigt!« skreg han til Kammeraten dernede, efter forgæves at have spærket paa Døren.

Lyden af tunge Fodtrin lød paa den nederste Trappe. Spejderen løb til Vinduet. Det var dette Øjeblik, han havde ventet paa. Han stak Trækrogen ud af Vinduet, og den hagede sig godt fast i Vindueskarmen. Det knagede en Del, da hans Vægt tyngede ned i den; men den holdt, og han kom hurtigt og let ned; der var kun et Spring paa to Meter.

Kispuds i Mørket.

De to Mænd dundrede og hamrede stadig paa Døren under de kraftigste Eder. Viggo krøb ind i Husene, undersøgte Forstuen og det nederste af Trappen, indtil han fandt Sækken, som en af Mændene havde baaret.

Et frygteligt Brag lød ned til ham, næsten øjeblikkeligt fuldt af Udbrud

af Raseri og Skuffelse; saa kom de to Mænd stormende ned ad Trappen ude af sig selv af Raseri.

Viggo med Sækken over Skulderen og smuttede hurtigt af Sted. Da han naaede Havelaagen, kiggede han ud; der var ingen Dækning i Nærheden. Han slog Laagen op paa vid Gab, for at villde Tyvene, og løb saa om bag Huset lige i det Øjeblik, de to kom styrtende ud af det.

Han saa dem fare ud gennem Porten, se sig forvildet om og skiltes for at søge. Han fandt et godt Skjul og krøb derind med Sækken. Den var blød, mærkede han; den indeholdt altsaa ikke Sølvet! Han tabte næsten Humøret af Skuffelse.

Han fik Baandet løst og stak Haanden ned i Sækken. »Had er det? Skind?« han halede noget blødt, haaret noget ud. »Saa fik jeg altsaa den forkerte Sæk!«

Han kastede den ind under en Busk og krøb hen til Laagen. Der var ingen at se; i en Fart var han inde i Huset og paa Jagt efter den anden Sæk.

Værelse efter Værelse blev gennemsgøt i Mørke, for han vovede ikke at bruge Tændstikker af Frygt for, at Tyvene skulde opdage ham. I et af Værelserne fandt han Resterne af en Ild; nogle Stykker ciselert Metal paa Risten fortalte ham om Sølvets Skæbne.

Endelig fandt han i en Krog paa Trappeafsatsen den anden Pose. Der lød Klang af Metal, da han løftede den. Han fór ned vild af Glæde; men i det samme kom de to Tyve ind i Fortuen snævrerende af hinanden.

Viggo trak sig hurtigt tilbage og op ad Trappen.

En af Mændene kom op ad Trappen og sølte sig omkring. Viggo lyttede opmærksomt til foroven.

»Har du din,« raabte Manden nedenunder. »Vi maa skynde os!«

»Ja, men hvor er den forbistrede Rose.«

»Jeg satte min hernede. Hm, den er her ikke, har jeg mon taget den ovenpaa?«

Til Viggos Glæde begyndte den anden nu ogsaa at gaa op ad Trappen. Nu var Farvandet klart. Medens han lyttede, havde han bundet Tovet, han fór havde været bundet med, fast i Posen med Sølvet. Han løb hen til Vinduet i Kvistværelset.

Hans Trækrog var blevet halet ind, men ikke ødelagt. Han satte den ud igen, og firede Sækken ned gennem Vinduet.

»Se, om du ikke har sat den oppe paa Kvistværelset,« lød en ophidset Stemme nede fra Trappen.

En af dem kom derop, ligesom Spejderen svang sig op i Vindueskarmen. Med et rasende Spring fór han fremad, men snublede over den knuste Dør og faldt.

Før han var kommet paa Benene igen, var Viggo nede ad Trækrogen; men da han næsten var nede, blev den rystet saa voldsomt, at han slap sit Tag. Han kom imidlertid ned paa Benene tæt ved Posen; denne snappede han og fór væk som et Lyn.

»Han er der — nedenunder — og han har Posen!« brølede Manden oppefra.

De tumlede begge ned ad Trappen i Mørke, for Viggo havde smækket Døren i, da han kom forbi.

Han løb ikke ud gennem Porten, men bag om i Haven, hvor der var Dækning. Sækken fra før tog han med sig paa Vejen.

Da han kom forbi noget Skrammel, sparkede han noget af det til Side, lagde Sækken med Skindene dér, og smed Skramlet over igen. Derefter løb han hen til det mest grenede Træ, satte Posen med Sølvet ved Foden af det og tog Rebene i Munden. Saa klatrede han fra Gren

til Gren, trak Posen op efter sig og bandt den fast, ude af Syne nedefra.

Det var godt, at der var Blæst til at rasle med Bladene og sætte Træerne i Svingninger, for hans Fjender havde set, hvilken Retning han tog, og var hurtigt efter ham.

Oppe fra Træet kunde han se dem begge. Den ene krøb rundt i Haven og undersøgte alle mulige Steder, den anden fór rundt paa det tilstødende Stykke og søgte i alle Retninger.

De blev mere og mere gale i Hovedet paa hinanden, hver Gang de mødtes, og tilsidst kom de op at skændes; men pludselig maa noget have forskrækket dem, for de fór af Sted i en rasende Fart.

Spejderen ventede, lyttede og frygtede, det var en Fælde. Men kort efter saa han Lys i Huset. Pludselig kom der tre Skikkelser ud i Haven.

»Ja,« stønnede Hr. Jacobsen, »Tyvene har været her, det er jeg vis paa. Disse Metalstumper fra Kammaristen er sikkert alt, hvad der er tilbage af mit Sølv.«

»De har været her og er gaaet,« sagde en anden Stemme dystert. »Jeg haaber ikke, der er sket den Spejder noget, han gjorde mig en Tjeneste forleden. Er De sikker paa, min Dreng, at han gik herhen?«

»Ja, ganske sikker,« sagde Tomas forskræmt. »Jeg-jeg bad ham ikke om det.«

»Hvor kan saa — Hallo! — Hvad —«

Opdageren sprang hurtigt tilbage, da der kom noget ned fra det Træ, han stod lige under. Det var en Pose, og den aabnede sig, idet den ramte Jorden, saa at man kunde se noget hvidt, skinnende i den.

»Mit Sølv!« næsten skreg Hr. Jacobsen, og kastede sig ned over det. »Hvor — jamen — hvem er det?«

»Viggo Rasmussen!« forklarede

Opdageren, da Spejderen sprang ned blandt dem.

De talte alle i Munden paa hinanden, til Viggo begyndte at fortælle sine Oplevelser; saa hørte de tre til i Forbavselse og Glæde.

Da de kom hen til Skramlet, spær-

kede Spejderen det til Side og tog Sækken frem; det viste sig at indeholde de Skind, der var stjalet fra Automobilten oppe paa Hovedvejen.

»Det er det rene Trolddom!« lo Opdageren, som nød dette bedrøvelse end de andre. »Han sparker til en

Bunke Skrammel og — hokuspokus — en Sæk med Skind kommer frem! Har du mere, Viggo? Naa, ikke!... Ja, du har saamænd ogsaa gjort nok for i Aften!«

ET STØRRE DANMARK.

AF DIREKTØR
FOR
TEKNOLOGISK INSTITUT
GUNNAR GREGERSEN

Saalænge Menneskeheden har ført Krig, har den været ført for Fædrelandet, til dets Forsvar, eller for at øge dets Størhed: Ved Landets Grænse samledes, i tunge og alvorlige Tider, Folket for at beskytte den, ligesom Historien viser tallose Eksempler paa, at Trompetfanfener har kunnet samle dristige og tapre Skarer under Rigets Banner til Kamp mod Rivaler for derpaa at flytte Fædrelandets Grænsepele udad.

I tidligere Tider var Landets raad et nemlig mere end et Symbol for Fædreland; det dækkede omtrent alt, hvad der kan ligge i dette Ord. Jorden og dens Arbejde rummede Folkets Maal og gav næsten samtlige de Midler, der var Brug for. Man var kun Jordbruger. Tabtes derfor Jord, tabtes ogsaa Beskæftigelse for Folket eller Dele af dette. Omvendt: naar man værnede Agerne, værnedes derigennem ogsaa Landets samtlige Arbejdsfel-

ter og Kilder til Rigdom og dermed Fædrelandet.

Saa dan var det, men saaledes er Forholdet ikke længere.

Den Maade, hvorpaa Folkene lever og skaffer sig, hvad de har Brug for, er nu en anden. Ved Byttehandel i udstrakt Maalestok — nødvendig for at skaffe os de mange Varer, som Landet ikke selv frembringer, men som vi i vore Dage mener nødvendigt vi maatte have — tiltsker vi os Masser af Ting, ligesom The og Kaffe til Maskiner og Redskaber — for saadanne som vi selv producerer i Mængde: Flæsk, Smør o.s.v. Vi kan ikke længere skaffe os omtrent alt hjemmefra. —

Der er imidlertid en Væsenforskel paa disse Handler. At vi giver Smør og Flæsk for Jern, Kobber, Kul o. m. m., er der ikke noget at sige til. Herved skaffer vi os saadanne Raamaterialer til Brug for vort Haandværk og Industri, der næppe kan

skaffes herhjemme. — Hvis vi derimod kommer ind paa at bytte os alt for mange færdige Varer til, saa taber vi Arbejdslejligheden! Den Anledning til Beskæftigelse af Hænder til at fremstille disse Varer tabes, og dermed taber vi Fædreland. — Hvad Ager og Eng var for hele Folket i gammel Tid og endnu er for store Dele af det, er nemlig den Anledning til Sysselsættelse, som vort Forbrug af Industri- og Haandværksvarer aabner stigende Dele af Befolkningen: Køber jeg mine Støvler i Hamburg, giver jeg derved tyske Arbejdere Arbejde, og de danske Skotøjsarbejdere bliver brødløse. Selv naar den tyske Støvel er billigere, er dette ofte kun tilsyneladende. Naar min Nabo bliver brødløs, maa jeg betale højere Skat, dels fordi den arbejdsløse ingen kan betale, dels fordi han tvertimod skal have en Understøttelse, som jeg maa være med til at erlægge. Køber

jeg, som jeg bør, i Danmark, beskæftiger jeg ved mit Køb danske Hænder og øger dansk Velstand.

Blandt de Muligheder, vi har her hjemme for at skaffe Føden til Landets Børn, maa, som Tiden gaar, Handel, Haandværk og Industri endelig komme til spilleen stedse større og større Rolle. Vort Land omraade — det, som Landmanden dyrker med saa ubestridelig Dygtighed og Aar for Aar faar mere og mere ud af, kan jo ikke i Længden skaffe det fornødne til os alle. Og skal det heller ikke! — Alene af den Grund, at vi, ved at benytte vore ubestridelige Chancer for selv at forsyne os med en hel Række Industrivarer, gør os uafhængig af andre som Leverandører, er dette klog Politik. Har Krigen ikke lært os andet, har den i hvert Fald lært os dette. Lad os da benytte os af denne Folket naturlige Ret til paa lønnende Vis at beskæftige egne, altsaa danske Hænder, med at dække Landets Forbrug af Industrivarer.

Tager vi Ordet »Danmark« i udvidet Forstand som omfattende alt, hvad dansk er, ikke alene Ager og Eng, Sø og Bælt, men ogsaa som det, Folket lever af og først og sidst arbejder for og ved, saa kommer »Danmark« altsaa ogsaa til at rumme det Arbejde, som Handel, Haandværk og Industri udfører.

Lad os da forsvare disse Arbejdsfelter, der ret beset er Dele af Fædrelandet, med al den Hengivenhed og Varme, Fædrelandsforsvar kan tænde i Sjælen. —

Som disse »Landsdele« altsaa ikke er mindre danske end de øvrige, er de ej heller mindre naturlige end disse. Vore Dages Industri bygger for de fleste Varers vedkommende i meget ringe Grad paa, om »man har de naturlige Raamaterialer i Landsdet«. I vore Tider er Betingelserne for industriel Produktion tre: Kapi-

tal, Befolkningstæthed — og teknisk Kundskab. Navnlige den sidste er af alt overvældende Betydning: Schweiz konkurrerer med Englands Maskinindustri — Schweiz har ingen Raamaterialer, England har dem alle. Hvad har Schweiz da forud? Teknisk Kundskab! — I vor høje og almindelige Folkeoplysning — (heri Landet kan enhver læse, skrive og forstaa samt interesseres) — har vi det bedste Fundament for den for Industri nødvendige tekniske Oplysning. Vi kan her naa vidt. Thi ogsaa de Erhvervsmarker, hvor der produceres industrielle Varer til dansk eller fremmed Forbrug, kan mønsterydres. Ja, det sker allerede nu i udstrakt Maalestok. Dansk Cementindustri og navnlig Cementmaskinindustrien, Læderindustrien, Margarineindustrien, dansk Oleindustri (Aarhus Olieolie), vor højtførtjente Kunstindustri og megen, megen anden dansk industriel Virksomhed bærer Vidnesbyrd om, hvad vor industrielle Evne formaar. Ingen af disse er kommet let til Verden og uden Anstrengelse; man har maattet tilkæmpe sig disse Felter — erobre dem i Kamp mod andre, eller med Møje opdyrke dem, kæmpende mod Vanskeligheder.

Men desværre ogsaa mod den Mangel paa Forstaaelse, der endnu synes at beherske vide Kresse af vort Folk. Den Stoltthed, vi føler ved at se vore Landbrugsprodukter gaa ud paa Verdensmarkedet i imponerende Mængder og regnet blandt de bedste Varer dér, den maa vi ogsaa lære at føle, naar vi faar at vide, at i Størsteparten af Jordens Cementfabrikker staar Maskinanlæg, fra hvis Mærkeplade Danmarks Navn lyser Brugeren imøde. Den Ærbødighed, hvormed Fjords, Segelckes og Dalgas' Navne nævnes — den bør vi

ogsaa betjene os af, naar vi taler om de Industriens Mænd, der var først, naar det gjaldt at drage Erhvervsprovinser ind under Fædrelandet, og som nu i de vanskelige Tider afviger de kæmpende Landes Resinger Beundring ved den Dygtighed, hvormed de sikrer dette Land des Forsyninger. Store Dele af Landets Befolkning forstaaar nu Industriens Mænd i Øjeblikket som noget af Situationen skabt, men næppe rigtigt Spørgsmaalet tilbunds. I dansk nationalt Arbejde bør det derfor tages op. Vi maa sørge for, at Folket lyser ogsaa de Dele af »Fædrelandet«, som Industri og Haandværk dyrker, i Kuld og Køn, saa de erkendes som ligesaa god »dansk Mark«, som alt det øvrige. —

Tiderne er mørke. Det kommende Aar vil, efter alt at dømme, som det nærmest foregaaende blive blodigt. Naar Fredens Sol atter vil lyse over Jorden, ved Ingen. Men efter Verdenskrigen under en kommende Verdensfred vil den ublodige Konkurrencekamp om Erhvervsprovinserne paa Verdenskortet fortsættes haardt og skarpt. Og i denne vil vi ogsaa komme med. Vi er Part af det Marked, der kæmpes om.

Maatte vi i denne Kamp opnaa at hævde vor økonomiske som vor politiske Frihed, og ikke tabe hverken Land eller Arbejdslejlighed for vort Folk, men tvertimod med Flid forstørre denne sidste ved at opdyrke de rige Muligheder, som ikke mindst vort Hjemmemarked — Arbejdet for at forsyne os selv med Varer, rummer. Her er langt igen, før vi helt har tilbageerobret dette. Men det gaar, naar vi alle er med, om ikke paa anden Maade saa ved saavidt muligt at bruge »Dansk Arbejde« og med Sympati støtte hele denne Bevægelse.

Mange har i disse Aar maattet dø for Fædrelandet. Os bliver det maa ske beskaaret at leve og arbejde for

det. Lad os da gøre det godt! — Lad os udvide dets Erhvervsgrænser og paa den Maade, at hele Folket

hjælpes ad at arbejde paa at skabe et stedse større Danmark.

Kamelsjeiken

ET SLANGE- BID

AF

KAPTAJN M. DAVIDSEN

Abåbdebeduiner

Det var imod Aften den 19de Marts 1912, vor Ørkenrejse 29de Dag.

Uge efter Uge havde min Ven, den engelske Dr. Hume, og jeg med en Karavane paa 25 Beduiner og 32 Kameler arbejdet os frem i den saakaldte »Arabiske Ørken« for at naa til det røde Hav. Vi kunde allerede skimte de blaaige Omrids af de høje Røde Havsberge langt, langt borte i Øst — først 3 Uger senere naaede vi ned til Havet.

Dagens Fremrykning var nu endt, og medens Beduinerne gik i Gang med at slaa Lejr, foretog Dr. Hume og jeg, fra et nærliggende Højdepunkt, de fornødne Kortmaalinger og gav os derefter til at drøfte Situationen.

Her sad vi altsaa paa en Klippe

top og saa ud over en Ørken, der nærmest lignede et oprørt Hav, som pludseligt var blevet forvandlet til Sten. Over dette Stenhav skulde »Ørkenens Skib«, vore Kameler, bringe os, men Ørkensket krævede Vand, og Vandmangelen var os i Øjeblikket truende nær. Vore Kameler var haardføre, ørkenvante Dyr, som kunde nøjes med lidt Foder og gaa i flere Dage uden Vand. Men medens de i den kølige Aarstid, hvor der fandtes en Del grønne Ørkenplanter til at fodre dem med, kunde gaa, om det skulde være i 25—30 Dage uden Vand, maatte vi under de nuværende Forhold sørge for at føre dem til Vandingsstederne hver 5te Dag. Det Vand, vi medførte i Vandtankene — vi havde ialt 14, som rummede 40 Liter hver — var

selvfølgelig kun bestemt til Brug for Mennesker, ikke Kamelerne; thi naar alle Tankene var fyldte, vilde der ikke engang være Vand nok til at vande Halvdelen af vore Kameler een Gang, idet hver Kamel drak 40 à 50 Liter. Stadig havde vi vore Beduinerpatuljer ude for at spejde søgelsér kun kunde ske om Dagen og meget langsomt, maatte foregaa paa den Maade, at vi efter 3 à 4 Dages Fremmarch holdt 2 à 3 Dages Rast, for at Kamelerne i Rastdagene kunde blive ført, uden Byrder, hurtigst muligt til Vandingsstederne. En belastet Kamel marcherer nemlig nøjagtigt som et Urværk sine 4 km. i Timen, men naar den uden Byrde

Tropshuse i Nørre- jydske Division.

Aalborg Tropshus er bygget af Trop-
pen selv i Foraaret 1914 efter Teg-
ning af daværende Patrouillefører
Praem. Den nordre Gavl er cemen-
teret, Sider og Tag af Træ, det sidste
belagt med Tagpap. Materialet er dels
skænket af Velyndere, dels indkøbt
billigt. Huset er lyst og venligt og
ligger i en lille Dal tæt ved Aalborg
med henrivende Udsigt over Egnene
til Limfjorden. Billedet er taget ved
Indvielsen under Foraarsturneringen
i Aalborg 1. Juni 1914; i Forgrunden

ser man daværende Tropsfører, Premierløjtnant Gordon Norrie.

Viborg Trops Hus er oprindeligt et teglhængt Hus, som Murene er
slaaet væk fra og nye Vægge lavet af pløjede Granstammer, hvor Barken
er vendt ud ad, saa hele Huset set udefra har en lidet iøjnefaldende Farve.
Hulrummet i de dobbelte Vægge er udfyldt med Ler og Mos og, som
det sømmer sig for et »Blokhus«, er der svære Luger og Døre, primi-
tive Borde og Slagbænke af uhøvlede Brædder og en lille Veranda med
Ringe til at binde Heste ved. Omegnen er Lyngbakker med Egepur,
fra Huset, ved hvis Fod en lille Aa snor sig, kan man se Brunshaab
og Søndermølle, Viborg Sønder sø og skimte Domkirkens Spir. Det
byggedes paa Initiativ af Premierløjtnant Gredsted og Viborg Trop,
kraftigt støttet af Fabrikant Købcke, Søndermølle og Tømmerhandler
Fischer, Viborg.

Randers Trop har af Proprietær Hansen, Bruusgaard faaet overs-
draget et Hus beliggende 6 km fra Byen. Huset er straaetækt og rummer
Patrouilleførerstue («Officersmesse»), Cykler og Brænderum. I Køkkenet
er der en brilliant Skorsten og Kogegrej. Paa Loftet findes Sovepladser
for en hel Trop, og Huset med omliggende Jord danner en fortrinlig
Basis for Teltslagning og Lejrbaal. Mangler Troppen noget, det være
Halm eller Brænde, gaar den aldrig forgæves til Bruusgaard eller paa
Skovhugst i Omegnen.

Jørgen Boje.

Spanske Spejdere!

Disse Billeder er fra en spansk Spejdetrop, der ledes af en dansk Mand, Don Eugenio. Philipsen (Adr. er Don E. P. Ingeniero jefe Calle Fernando el Santo 4, 2 Madrid, hvis nogen har Lyst til at korrespondere).

Det øverste Billede er fra en Lejr i »La Penota«; yderst til venstre ligger Førerteltet, og Føreren staar midt i Lejren.

Der gøres ofte Ture i Bjergene, og det mellemste Billede viser en Del af Troppene staaende ved »El Ojo del Diavolo».

El Ojo del Diavolo (Djæveløjet) ligger i en Højde af 2200 m. Det nederste Billede er taget under et Hvil ved en Bjerghytte, i en Højde af 2100 m.

Rumænske Spejdere. Alle voksne, Mænd og Kvinder, gør, hvad de kan; og saa er der Drengene, »Spejderne«, de har kun eksisteret som Korps i et Par Aar i Rumænien; men der er dog 12000 af dem, og de er meget vel uddannede. Hvad de har udrettet, siden Krigen brød ud, siges at have været af uvurderlig Værdi, og Kronprins Carol kan være stolt over at være Rumæniens Baden-Powel. Den næste Generation Rumænere vil have meget at takke Spejderbevægelsen for.

Syd-Amerika. Spejderne i Uruguay i Syd-Amerika gaar godt frem at dømme efter deres illustrerede Aarsberetning. At deres Arbejde maa være godt, ses af, at de har faaet den højeste Belønning, romerskkatolske Spejder kan faa, idet de har modtaget Pavens Velsignelse sammen med hans signerede Fotografi.

Fra Frankrig. Kunstmaler Jarl skriver til os, at de franske Spejdere er ivrige efter at komme til at korrespondere med de danske; skulde nogle af jer have Lyst til at faa en saadan Korrespondance i Gang — og hvem har ikke Lyst til at faa en fransk Spejder til at fortælle om det store og udmærkede Arbejde, Spejderne for Tiden udretter i et krigsførende Land? — bedes I skrive til Kunstmaler Axel Jarl, Rue Lepic 108, Montmartre, Paris, og opgive jeres nøjagtige Adr., og jeres Alder, for at Hr. Jarl kan sætte jer i Forbindelse med en fransk Spejder paa samme Alder.

Lejren en Rastdag.

skal føres til Vandingstedet, kan den bevæge sig 3 Gange saa hurtigt. I Øjeblikket brølede vore Kameler af Tørst. Det var altsaa nødvendigt at føre dem til Vandingstedet i Natstens Løb, men hvor skulde vi føre dem hen? Ingen af de udsendte Patuljer var endnu vendt tilbage, og vi havde dog ventet dem i Løbet af Dagen. Derimod havde vi om Efttermiddagen set nogle Bøsseløb bag en Klippeblok, hvad der forekom os meget besynderligt, eftersom vi paa hele vor hidtidige Vej ikke havde mødt et eneste Menneske. Vi var komne ind i Mázzebeduinernes Distrikt, og da vore Beduiner tilhørte Abåbdestammen, som just ikke stod paa nogen god Fod med Mázze-stammen, havde disse Bøsseløb bag Klippen yderligere forøget Spændingen i vor Karavane: Var det mon Mázzebeduinernes Spejdere, som holdt Øje med os for at afvente det gunstige Øjeblik, hvor Karavanen var blevet saa medtaget af Vandmangelen, at de uden større Risiko kunde give os Naadestødet og udsplyndre os, eller var det kun et Par fredløse Beduiner, der haabede paa en gunstig Lejlighed til i Nattens Løb at stjæle en af vore Kameler? Vore egne Beduiner tænkte sig det værste og ansaa selvfølgelig vore

Patuljer for dræbte af Fjenden. Derfor var Stemningen i Karavanen noget trykket, som om man havde Fordøvelsen af, at en Ulykke vilde ske.

Dr. Hume og jeg sad just og talte om de Vanskeligheder, vi havde haft med at faa lejet Kameler til denne Ørkenekspedition. Da Rejsen hovedsagelig kom til at foregaa i Mázzebeduinernes Distrikt, havde vi først henvendt os til Mázzeøvdingen Sjeik Soliman for ved hans Mellemkomst at faa det fornødne Antal Kameler; men han havde undskyldt sig med, at der ikke var en eneste Mázzebeduin, som havde Kameler,

der kunde udholde en saadan Rejse. Thi paa Grund af mange Aars vedvarende Tørke var Brændene udtørrede, Græsgangene afsvedne og Kamelhjordene bortsolgte eller svundne ind til faa kraftsløse Dyr. Derimod mente han, at Abåbdebeduinerne havde brugbare Kameler, og imod en ringe Afgift vilde han tillade Abåbdebeduinerne med deres Kameler at færdes i hans Distrikt. Vi henvendte os derefter til Abåbdernes Høvding Sjeik Ali Farag, der skaffede os de fornødne Kameler med Førere samt en ung Sjeik, der skulde have Overtilsynet med alle Kamelerne, og være Mellemmanden mellem os Europæere og Beduinerne. Vi kaldte ham kort og godt »Kamelsjeiken«. Han var fyldt med æventyrlige Beretninger fra den Tid, hvor Blodhævnsfejderne rasede mellem Mázzer og Abåbder; tilsidst havde de næsten helt udryddet hinanden; men saa mødtes for faa Aar tilbage de to Stammers Høvdinge Sjeik Soliman og Sjeik Ali Forag for at slutte Fred og gøre op, hvor meget man skyldte hinanden i Mandebød, eller Erstatning for røvede Kameler. Dermed var der ganske vist officielt

Karavanen slaar Lejr.

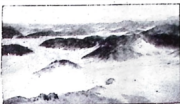
gjort Ende paa Fjendskabet, men Hadet laa endnu og ulmede, og paa mangfoldige Maader søgte de to Stammer at bringe Ulykke over hinanden. Det var saaledes næppe i de bedste Hensigter, at Sjeik Soliman havde ladet Abåbdebeduinerne komme ind i hans Distrikt, hvor de sled baade sig selv og deres Kameler op, til stor Skadefryd for deres Arvefjender. Og i de sidste Dage havde Kamelsjeiken ladet os forstaa, at der indenfor Karavanen ikke var stor Begejstring for at fortsætte Ekspeditionen gennem en Ørken, der var berøvet Allahs Velsignelse, siden Han ikke havde ladet det regne i 10 Aar, og hvor kun Spøgelse-og onde Aander huserede.

Situationen var saaledes ikke særlig gunstig for os Europæere, men vi fandt den dog ikke kritisk nok til at berettigede et Tilbagetog. Det gjaldt blot om at faa Vand og om snarest muligt at finde en Lejlighed til at overtage vore Beduiner om, at de onde Aander ingen Magt havde over os. En saadan Lejlighed kom førend vi havde ventet det.

Pludselig ser vi en Rytter komme jagende i stærkeste Galop fra Lejren henimod os. Det er den dygtige Kamelrytter Rajjān paa sin hvide Kamelhøp, Karavanens hurtigste Dyr. Noget galt maa der være sket, siden Rajjān har saadan Fart paa. Og ganske rigtigt, han fortæller, at Kamelsjeiken er bleven bidt af en Slange og er lige ved at dø. Da vi kommer hen til Lejren, ser jeg den døende Kamelsjeik ligge paa Jorden med den ene Arm helt nedgravet i Sandet. Ved hans Side sidder en trolddomskyndig Beduin og fremsiger Besværgelsesformularer med Omkvædet:

enta tahja we lå temüt.

»Du skal leve, du skal ikke dø, medens den syge uafslædig hvis-

»Stenhavets.

I Baggrunden Røde-Havsbjergene.

sker: ahja! ahja! »: jeg vil leve, jeg vil leve.

Efter Beduinerne Opfattelse er Slangerne nemlig Bolig for onde Aander, og bliver man bidt af en Slange, farer den onde Aand over i En og virker dræbende, med mindre man ved Besværgelsesformularer kan faa den drevet ud og ned i Jorden, de onde Aanders sædvanlige Opholdssted. Derfor var Kamelsjeikens Arm nedgravet. For de overtroiske Beduiner var der nu ingen Tvivl om, at Måazzebeduinerne havde sendt Slangerne ud imod os for at hindre vor Fremtrængen i deres Land, og navnlig var det et ondt Varsel, at Ulykken havde ramt Kamelsjeiken, den første og fornemste blandt vore Beduiner. Skulde han dø, kunde ingen Magt faa den øvrige Del af Karavanen til nogensinde at rykke længere frem. Men skulde det lykkes mig at helbrede ham, vilde den hvide »Frændker« straks blive fulgt med

den blinde Tillid, som i Orienten næres overfor enhver, der har aflagt Prøve paa at sidde inde med særlige Kræfter.

Med et Bismillah — I Guds Navn — gav jeg mig til at behandle den syge. Hurtigt fik jeg den nedgravede Arm frem, en Stump Palmebæst snæret stramt om Armen, Saaret suget ud og snittet op for at give Blodet Afløb, og tilsidst Saaret gnedet med pulveriseret Permanganat. Da Hjærtet slog noget svagt, vilde jeg give ham en Snaps Whisky for at stramme ham op. Men han vægrede sig paa det voldsomste og vilde hellere bides af 1000 Slinger end drikke en eneste Draabe af denne frankiske Gift, som Profeten havde forbudt. Jeg forklarede ham, at det ikke var Vin, men et Lægemiddel, som ikke eksisterede paa Profetens Tid og derfor ikke kunde være indbefattet i Profetens Forbud, og at det ikke var

TELTE vandtæt imprægneret
Teltduk
amerikansk Armyduck
J. NIELSEN, Nørretrøpæ 32, TELEFON 6631

BENDIXENS KURSUS

Købmagergade 65, Telf. Byen 3383
Elever af begge Køn forberedes til Skoleeksamen, Fremhævnings-, polyteknisk Afgangseksamen, Tilfæls-, eksamen, Afgangseksamen til Uddannelsen.
Program udleveres. Daghold, Aftenhold.
og Undervisning i tekniske Fag.
Moderate Underretningsskatter.

***** AMATØRERNE *****

køber Apparater, Plader, Papirer og alt andet FOTO-
GRAFISK TILBEHØR og udførlig Vejledning gives hos

HEINRICH & POULSEN
HØJBROPLADS 6 - KØBENHAVN - TELEFON 1428, 8728

TELEFON 1986

GRUNDLAGT 1875

CHRISTIAN THORSEN, ØSTERGADE 23

MAGASIN FOR ELEGANT
BØRNE-KONFEKTION FOR PIGER OG DRENGE
I STORT UDVALG

ham, men den onde Aand, som sad i Kroppen paa ham, der skulde have den Drik, førend den vilde forlade ham. Saa drak han og faldt i Søvn. Beduinerne sad tavse rundt omkring og saa spørgende paa mig. Med overbevisende Sikkerhed sagde jeg:

»I Høvdinge blandt Araberne! Mon Allah lod Solen gaa ned bag

Bjærgene i Vest uden i Morgen at ville lade den staa op i Øst? Fjendernes og de onde Aanders Magt er brudt! Inden Midnat, om Gud vil, er Kamelsjeiken stærk igen og Eders Brodre vendt tilbage med sødt Vand.«

Mine Ord gik i Opfyldelse: Pa-

truljerne kom tilbage allerede Kl. 9 og meldte godt Vand i Darabjærgene; Kamelerne, der stadig brølede af Tørst, blev straks ført til Vandingsstedet; Kamelsjeiken fik det bedre og bedre, og da Morgensolen brød frem, havde der allerede længe hersket Solskinsstemning i Lejren.

(M. Davidsen.)

Redakter: FRK. ESTRID OTT, Ribegade 3, Ø.

Til alle Pigespejdere.

Glædeligt Nytaar, Spejdere! Vær beredt! Husk det i det kommende Aar, og lad os vise alle, hvad Spejdere duer til. Jeg venter mig meget af Eder. Hold ud alle og vind frem. Hver Trop i Landet maa gaa frem i Antal og især i Dygtighed.

Giv aldrig tabt!

Om meget et Øjeblik kan se sort ud for Eder, saa giv ikke tabt; det maa en Spejder aldrig. Det er i de trange Stunder, I skal vise, at I duer til noget. Har I holdt ud og er komne igennem det, der har set sort ud for Eder, vil I faa megen Glæde deraf.

Vær beredt!

Vær det baade i Arbejdet og ved Legen; glem aldrig, at I er Spejdere, der har givet et Løfte; det forpligter. Eders Chef.

FRA SLAGELSE

Mon det ikke gaar de fleste Pigespejdere, som det gaar Pigespejderne her i Slagelse: Man glæder sig, til »Vor Ungdom« kommer, men naar det saa kommer, bliver man 'altid ked af, at der er saa meget for Drengene og saa lidt for Pigerne. Grevens Artikler hilses jo altid med Glæde, men Grevinden har saa meget at tage fat paa, at vi ikke kan forlange, Grevinden hver Gang skal give Bidrag til Bladet. Lad os ders for tage fat og efter Evne bidrage til, at Bladet ogsaa for Pigerne faar mere Interesse. Lad os fortælle om

vore Troppe, vort Arbejde, vore særlige Interesser, vore Ture.

Jeg vil i Dag lægge forud at fortælle lidt om en Tur, Pigespejdere her fra Slagelse foretog d. 1ste Okt. d. A., og hvorfra hosstaaende Billede er taget.

Vor Tur skulde gælde »Holstensborg«, et stort, gammelt Grevskab ved Smalandskysten i Nærheden af Skalskør. De fleste af os havde aldrig været der før, og vi drog af Sted i glad Forventning om, hvad vi skulde se og opleve.

Kl. var 7; der laa Rim paa Markerne, og køligt var det, men det ænsen en rask Spejderpige ikke. Hun har den gode Bevidsthed, at hun har overvundet sig selv denne Morgen. Det kan være, det i Øjeblikket kostede ikke saa lidt at besejre Lysten til den gode Formiddagssovn, Lysten til at være i Familiens Skød (den Tanke respekterer jeg), men ikke, hvad jeg en Gang hørte en Spejderpige sige: Jeg vilde ikke undvære min gode Søndagsmiddagsmad!

Toget førte os til Sandved, og saa begyndte Marchen med Sang

og Humør. Mest gennem Skov; snart ad brede Køreveje, snart ad smaa Stier fandt vi Vej til Bissrup, og efter 1½ Times March stod vi ved Smaas landshavet. Fiskerne hilste os Gods morgen, og efter at have nydt den velbehagelige Følelse, man altid faar, naar man staar ved det friske Hav, tog vi fat paa det mere prosaiske at sætte Frokosten til Livs.

I Fjerdingvej endnu og vi var ved »Holsteinborg«, et smukt, gammelt Herresæde. Haven var lukket, men to af Pigebørnene gik op til Greven for at hente Grevens Tilladelse til at gaa ind i Haven — og glade kom de tilbage med Tilladelsen og en Kurv dejlig Frugt fra Greven. I det hele taget skulde man næsten tro, det var Slaraffenland, vi var kommen til. For en Spejderpige fra Byen er det noget af Slaraffenland at komme ud til Kurve fulde af Æbler, og Træer fulde af Blommer. Og saa ikke nok med at se, men faa Lov at smage, hvor man kommer frem! Sent vil vi glemme den elskværdige Jæger, der kom med en stor Kurv fuld af Æbler og bad os fylde Lommer og Rygsække, en Opfordring, vi hurtigt fulgte. Eller Gartnerfruen, der trakterede os med dejlige, store Pærer og oven i Købet hver et Glas Jordbærssaftvand. Men da en ung Fiskerjente fra Bissrup kom og inviterede os til Kaffe og Lagkage, da fandt vi, at i Bissrup og ved Holsteinborg traf man de elskværdigste Mennesker, man kan tænke sig. Før vi gik til Kaffen, fandt

vi en henrivende Flet ved Stranden. Skoven gik helt ned til den. Der tændte vi Baal, stegte Æbler og talte om, hvor rart vi i Grunden havde det.

Og da vi om Aftenen var paa Vejen til Sandved, var vi alle enige om, at vi havde faaet rigelig Erstatning for Formiddagssøvnen, Middagsmad! o.s.v. Det eneste, der trykkede os, var Bevidstheden om, at vi i Dag næsten udelukkende havde været nydende i Stedet for ydende.

Men naar man vender hjem fra saadan en Tur, med Lungerne fulde af frisk Luft, med forøget Kærlighed til vort Land og dets Natur, med taknemmeligt Sind over for de Mennesker, der har glædet os; og med det gode Forsæt ogsaa at ville være med blandt dem, der glæder andre, da tør man jo nok tro paa, at en saadan Tur ikke har forfejlet sit Maal.

Johanne Corfitzen.

Tropsfører for Pigesp. i Slagelse.

Anbefal Bladet til dine Kammerater.

Udholdenhed

Af E. J.

For at Pigespejderne skal kunne udføre sine Pligter og sit Arbejde paa bedste Maade, saa hun være stærk, sund og spændstig, og det kan' hun selv bidrage meget til ved at drive legemlig Idræt, gaa lange Ture, hvilket ikke maa fortaas saadan, at man gaar Gade op og Gade ned, nej, man skal ud i Naturen, for at faa Lungerne fyldte med frisk Luft og for at hente sig nye, friske Indtryk, spille Tennis, Golf etc.

Enhver Pigespejder bør sove for aabne Vinduer baade Sommer og Vinter, herved bliver man nemlig mindre modtagelig for Forkølelse.

En rigtig blød Seng med mange Puder og Tæpper gør, at man kommer til at drømme stærkt, hvorved Søvnens bliver urolig, og man let vaagner, — derfor lig ikke for blødt.

En Smule Gymnastik baade Morgen og Aften er af umaadelig Værdi — ikke just for at du skal faa store, fremtrædende Muskler, men for at træne alle de indre Organer (Hjertet, Lungerne o.s.v.) og Blodet, saa at det rigtig kommer i Cirkulation.

En daglig Afgnidning med et vaadt Haandklæde, dersom du ikke kan faa et Bad, hvilket er at foretrække, er af stor Betydning.

Væn dig til at aande gennem Næsen, saa bliver du ikke nær saa hurtigt forpustet eller, naar det er varmt, tørstig.

EN PRØVE

— AF I. ST. LAURENCE —

Et farefuldt Arbejde.

»Naa, Kammerate, sagde den gamle, graashaarede Sergeant, »Chefen vil tale med dig.«

Richard rejste sig. Det Øjeblik, som han havde ventet saa længe og ivrigt, var nu endelig kommet. Han skulde møde Chefen for Melbournes Polit.

Som saa mange andre unge var Richard landet i Australien med nogle faa Tusind Kroner i Lommen og med Drømme om Guld og grønne Skove; men Lykken havde ikke været ham gunstig. Han var gaaet fra den ene Ting til den anden, indtil han var endt i Politiet efter en Annonce i Avisen om, at der savnedes Menige i det beredne Polit.

Han var kraftigt bygget og Søn af en Herremand, saa han havde Øvelse i at ride; han kunde for Eksempel sætte over et Gærde foruden Sadel og Bidsel og med Armeene korslagte. Men han havde endnu ikke faaet Tilladelse til at bære Uniform og havde heller ikke faaet overdraget noget vanskeligere Arbejde. Nu var Timen kommet.

Chefen var den Gang i Slutningen af Tredserne — rigtig Typen paa en gammel Rytterofficer, der forstod at behandle sine Folk.

Richard fandt ham staaende ved Kamlingitteret øjensynlig ventende ham. Den unge slog Halsene sammen og vandede. Chefen maalte den høje, ranke Skikkelse med Øjnene og begyndte:

»Deres Navn?«

»Richard Johnsen, led Svaret.

»Hvorlænge har De opholdt Dem i Kolonierne?«

»Tre Aar.«

»Hil! den gamle Historie, — kommer ud, for at søge Lykken og endt i det beredne Polit. Naa, det kunde have været værre, og her er Plads nok for Folk med Ben i Næsen. Men det er haardt Arbejde til Tider, og tilmed forbundet med betydelig Fare. Det vil De snart sænde, for nu skal De tage Deres første Turn.«

Richard spidsede Ører. I Uger havde han drevet rundt i Barakkerne og ven-

tet paa, at Turen skulde komme til ham; han var parat til den voveligste Færd.

»Jeg skal ikke undlade at fortælle Dem,« vedblev Chefen, »at den Mand, De faar med at gøre, er en kendt og hensynsløs Forbryder; en af de farligste i Kolonierne her. For at faa Bugt med ham faar De Brug for al Deres Snedighed, Styrke og Aandsnærværelse. Fremfor alt, lad ham ikke ane, at De paa nogen Maade staar i Forbindelse med Politiet. Det er derfor, jeg ikke sender en ældre og mere prøvet end Dem. Han kender alle mine Folk af Udseende, saa han vilde gaa langt uden om dem. Hvis De klarer Dem godt fra dette Stykke Arbejde, vil De have Udsigt til hurtig Forfremmelse; hvis ikke —«

Han sluttede Sætningen med en talende Haandbevægelse, og Richard forstod, at hvis det mislykkedes for ham, vilde hans Karriere i det beredne Polit være endt, samtidig med den var begyndt.

»Sagen er nemlig den,« gik Chefen videre, »at nogle hemmelige og meget vigtige Statspapirer er stjaalt. Manden, der har fat i dem — det er ham, jeg talte om før — forstaar fuldt deres Vigtighed og giver ikke Slip paa dem, koste hvad det koste vil. Men vi maa have fat i dem, før den kan naa at gøre Skade med dem; ellers bliver det en skrækkelig Skandale.

Jeg har faaet Melding om, at denne Fyr — Curran hedder han — i Øjeblikket er paa Vej til Byen forklædt som Bissekammer. Han har Papirerne hos sig, og kommer han først ind i Byen, er der saa mange Smuthuller, at det vil blive vanskeligt at opspore ham. Han maa derfor fanges, inden han naar her til.»

»Gode!, svarede Richard, »kan jeg faa et Signalement af ham?«

Et Øjeblik. Jeg maa først sige Dem, at vi bryder os ikke om Manden selv. Der er Grunde, hvorfor vi helst vil være fri for ham, naar vi først har gjort ham uskadelig; det eneste vi bryder os om, er Papirerne. Er det forstaaet.»

»Javel!»

»Anvend ikke mere Vold end nød-

vendigt; og ingen Skyden eller noget af den Slags.«

»Javel; hvornaar skal jeg starte?«

»Straks. Fyren kommer ovre fra Bandora Kanten. De rider et Stykke ud og passer ham op paa et afsides Sted af Vejen. Og husk, disse Papirer maa være midt i Hænde inden i Morgen Eftermiddag.«

»Hvad Manden selv angaar,« sluttede Chefen, »saa er han rødhaaret og har fremstaende Kindben. Her,« tilføjede han, idet han gik over til Skrivebordet, »har De et trykt Signalement af ham. De vil blandt andet bemærke, at han mangler Ørelappen paa det venstre Øre. Han fik den vist bidt af, tror jeg, i et Slagsmaal i en eller anden Kæppe.«

Richard læste Beskrivelsen igennem og stak den roligt i Lommen; han hilste, Chefen og gik.

I Barakaarden var Richards Opgave det eneste Samtaleemne. De fleste af hans Kammerater syntes at kende Curran, og deres Oplysninger om ham var alt andet end opmuntrende.

»Saa Chefen har bedt dig tage dig af Curran,« sagde en af de ældre. »Det er haardt Arbejde, min Dreng. Hvis han mistænker dig, og han sene, stærke Næver først faar fat i dig, drejer han Halsen om paa dig i en Haandevending.«

»Naah! Han bliver ikke ene om at slaas,« bemærkede Richard, da han steg til Hest og red ud af Barakaarden. Da han kastede et Blik tilbage, saa han de andre ivrigt stikke Hovederne sammen.

De syntes aabenbart, han var for ung og uprøvet til et saa farligt Eventyr, og at han næppe vilde komme tilbage med et godt Resultat. Men netop derfor vilde han sætte alt ind paa at gennemføre sit Foretagende. Komme hvad der komme vilde.

Det var hen paa Eftermiddagen, da han red ud af Byen og tog Vejen ad Bandora til. Den gik for den største Del gennem en sandet Ødemark, hvor han kun mødte faa vejfarende. Men ingen af dem havde ringeste Lighed med Curran; og efter Chefens Udsagn kunde han jo først vente at træffe ham et godt Stykke fra Byen.

Hele den lange, hede Eftermiddag red han støt fremad, hele Tiden iæggende Planer om, hvorledes han skulde overmande Slynglen Curran og sikre sig Papirerne. Men han opgav til Slut alle Planer og stode paa, at hans Chance

nok skulde komme, naar han først stod Ansigt til Ansigt med Fyren.

Hesten, han red, kunde nemt give Currans skarpe Øjne Besked om, at det var en Politihest, saa da han var en fire Mil udenfor Byen, standsede han ved en Kro, bandt Hesten dér og fortsatte til Fods.

Vejen løb stadig over fladt Land, til den en halv Mil længere fremme pludseligt skraandede stærkt ned mod en Flod, hvorefter der gik en Stenbro. Paa den anden Side hævede Terrænet sig stejlt, saa enhver, der kom fra Bandora, tydeligt vilde vise sig i Horisonten.

Han standsede ved Broen og besluttede at vente der, og for at give det Udsende af, at han var standstøt tilfældigt, lændede han sig mod Rækværket og gav sig til at kaste Sten i Floden. Men han holdt samtidigt skarpt Udkig i den Retning. Curran kunde ventes fra.

Næsten en Time gik paa denne Maade, men ikke en Sjæl viste sigovre paa Højdedraget. Solen begyndte at gaa ned, og Natten faldt paa; og blev det først mørkt, var hans Opgave dobbelt vanskelig. Slap Manden forbi ham i Mørket og naaede Byen, vovede han ikke at vise sig for Chefen mere.

Da slog den Ide ned i ham: Sæt Curran havde faaet Mistanke om, at der var noget i Gære, og havde taget en anden Rute? Hvis —

I det samme kiggede han sig om for vel hundrede Gang og fik Øje paa en høj Skikkelse, der kom over Højdedraget og ned mod Broen. Dette maatte være Manden; Slynglen Curran selv.

Richard genoptog sin Beskæftigelse med at kaste med Sten. Han ventede, til Manden havde naaet Broen, og vendte sig saa pludseligt om, som om han lige havde opdaget Lyden af hans Fodtrin.

Et eneste Blik var nok til at overbevise Richard om, at den anden var langt stærkere end ham selv; han havde dog smigret sig med, at han skulde have klaret sig, var det kommet til Kamp.

Den fremmede standsede midt paa Broen. Han var sine tre Alen og to Tommer høj, svartbygget og med Næver som Forhamre. Hans røde Haar og fremstaende Kindben lod ingen Tvivl tilbage om, at det var den rette Mand; desuden manglede den venstre Ørelap.

Over Skulderen bar han en tyk Stok med en Bylt.

Han sætte sin Bylt fra sig paa Jorden

og trak en kort, sort Snadde frem; han saa ud til at have rejst langt og syntes oplagt til at hvile og sludre.

»Naa, Kammerat,« sagde han, medens han stoppede sin Pibe, »hvordan gaar det?«

»Ikke særligt godt,« svarede Richard, sin vædske Stilling fuldt bevidst.

»Er det en Smule ned ad Bakke med Lykken, hva'?'«

»Ja, lige for Øjeblikket.«

»Til Byen? — naa, det skal jeg ogsaa!«

Den fremmede tændte sin Pibe og sendte Richard et Blik, som var han ikke rigtig klar over, hvad det var for en Fyr, han havde for sig. Richard havde den største Lyst til at springe lige paa ham, nu han havde begge Hænder optaget, og snappe Papirerne. Men han betænkte sig, da Resultatet sikkert vilde blive, at han selv blev smidt over Rækværket og i Floden. Det gjaldt om at vinde Tid og afvente en bedre Lejlighed.

»De har da ikke i Sinde at gaa hele Vejen til Byen i Aften, hva'?'« spurgte han.

»Hm!« svarede den fremmede og saa mistænksomt paa ham.

»Har De?«

»Ikke hvis jeg kan blive fri.«

»Hvorfor skulde De være nødt til det?«

»Jeg har ingen Mad og intet Sted at sove.«

»Hvis det er det hele, De trænger til, kan jeg hjælpe. Jeg har Mad nok til to, og dérovre mellem Fyrretræerne er der Læ; der kan vi jo leje os for Natten.«

Ved Baalet i Natten.

Richard tog imod Tilbudet. Hvis Lykken var ham gunstig, kunde han maaske stjæle Papirerne fra ham om Natten. Det var bestemt dem, der fik den fremmedes Bystomme til at bulne ud. At tage dem med Vold, lod sig ikke gøre; han risikerede blot, som den gamle Betjent sagde, at faa Halsen vredet om.

Da de naaede Fyrretræerne, valgte den fremmede et passende Sted, og faa Minutter efter brændte der det herligste Baa! Saa gav han sig til at lave Aftensmad med en Færdighed som en gammel Nybygger.

Richard laa paa Jorden og betragtede ham nøje. Han udkastede Plan paa Plan til at komme i Besiddelse af Papirerne; men jo mere han tænkte, jo vanskeligere forekom det ham. Her var disse Papirer indenfor hans Rækkevidde, og dog kunde han ikke faa fat i dem.

Tilslidst bankede den fremmede Asken ud af Piben og begyndte at gabe.

»Jeg har rejst langt i Dage,« sagde han, »og skal være paa Benene igen i den Solopgang. Jeg vil prøve at faa mig en Lur saa længe.«

Han arrangerede Baalet for Natten, rullede sit Tæppe ud og lagde sig til Ro med et mumlende »God-Nat«.

Richard lagde sig paa den anden Side af Baalet og vendte med Vilje Ryggen til sin Lejerkammerat.

Kort efter foregav han at falde i en dyb Søvn; hans Hjerne arbejdede ustandseligt. At faa fat i Papirerne var hans eneste Tanke, men hvorledes skulde det gøres? Han vidste, at en eneste uoverlagt eller fejl Bevægelse kunde ødelægge alt.

De første Par Timer laa han fuldkommen roligt og lyttede til den andens tunge Aandedræt.

Han stirrede og lyttede. Manden syntes at være sunket i den dybeste Søvn; her var Richards Chance.

Med en lydløs Bevægelse vendte Richard sig, saa han havde Ansigtet mod den fremmede. Saa laa han igen stille og betragtede anspændt sin Fjende.

Denne rørte sig ikke; hans dybe Aandedræt afbrødes af og til af en Snorken.

Fladt paa Maven begyndte Richard at snige sig frem, saadan som en Indianer kryber ind paa en sovende Fjende.

Lykken syntes at være paa hans Side. Han naaede til en Alen eller to fra Manden uden at forstyrre ham det ringeste. Han drog sig nærmere, løftede forsigtigt Hovedet og prøvede paa at faa den andens Ansigt at se; og — aldrig var han blevet saa pludseligt og uhyggeligt overrasket.

Manden laa med vidt aabne Øjne og sov ikke, som Richard havde troet. Øjnene var fæstet paa den unge med et hæsligt og truende Blik, og Brynene var ildevarslende rynket.

»Naa, det er det, du har i Sindet, raabte han, smed Tæppet til Side og gjorde en kraftig Anstrengelse for at komme op.

Men Richard var ham for hurtig. Han kastede sig over ham, tvang ham mod Jorden og forsøgte at komme til hans Brestblokke.

Men Lykken vendte sig pludseligt. Richard huskede ikke, hvorledes det skete, men pludseligt mærkede han Slyngeklens Knæ mod sit Bryst, og i næste Øjeblik blev han kastet bagover. Han faldt saa haardt, at han næsten besvimede; men han var klar over den Fare, han svævede i, og var straks efter paa Benene igen.

Han kom op hurtig nok til at møde den andens rasende Angreb.

Den fremmede næsten knugede Luftten ud af Lungerne paa ham, men han havde lært en Del Brydetag, og disse kom ham nu til Gode.

Med en pludselig Vridning af Kroppen fik han Hovedet under den andens Arm og vred sig omtrent fri. Han slog den fremmedes Arm bagover og vred den forsvarligt, saa den fremmede gav et Hyl af Smerte og faldt forover mod Jorden som bevidstløs.

Øjeblikkeligt var Richard over ham og fik fat i den eftertragtede Pakke Papirer. Han skyndte sig hen til Baalet, sparkede til Brændestykkerne, saa det blussede op, og gav sig til at undersøge Papirerne. Chefen havde paalagt ham at gøre det, for at han kunde være sikker paa, at det var de rigtige, han havde faaet fat i.

Hans Overraskelse var enorm. Hvert eneste Papir, han halede frem, bar Statens Vaaben, men var ellers ganske ubeskrevet. Ikke en Stavelse af nogen Art! Han var ude af Stand til at fatte det.

Endelig det sidste Stykke indeholdt nogle faa Linier. Bøjet over Ilden læste han ivrigt:

»Bring disse Papirer til Chefen for det ridende Polit i Melbourne. Dette er Attesten for Deres Duelighed.«

Richard saa sig omkring. Hans Modstander sad stadig paa Jorden og plejede sin saarede Arm. »Naa, unge Mand,« sagde han som Svar paa den unges forvildede Blik, »det gjorde De forholdsvis godt. De har saa godt som vundet min Arm af Led.«

»Hvad er Meningen med dette?« spurgte Richard.

»Det er blot og bar Komedie. Det er en af Chefens Maader at prøve en Rekrut paa. Jeg er Sergeant Grogan, og han plejer at benytte mig til den Slags Ting. Jeg skal give ham en god Indberetning om Dem. Det var forresten ikke noget daarligh Trick, De brugte; det maa De endelig lære mig.«

Løsning paa Pigernes Præmiegaade.

I Artiklen: »Hjælp dine Medmennesker« stod Kællingeknude i Stedet for Raa- baandsknob, og i Artiklen om »Turen til Ystad« stod 2³⁰ i Stedet for 2⁴⁰. Præmien blev givet uden Hensyn til denne sidste Fejl, og Armabaandsuret tilfaldt: Sigtrude Berlin, Dosseringen 28. 1. Bytropol.

PRÆMIEGAADE!

Fra hvilke Lande er disse Frimærker? Naar Navnene paa disse Lande skrives i en bestemt Rækkefølge, danner Forbogsstaverne Navnet paa en af vore Divisionschefer. Hvem er det?

Præmien er en

Kælk.

Løsning paa Opgave 1 Nr. 3.

En gammel, træ Mand (Sporet slinger) med Træsko kører en Trillebør; han sætter Børen (de to firkanter) Mærker er af Børns Ben) og sætter sig til Hvile paa det ene Haandtag. En Spejder (Støvler og Støv) kommer gaende og hjælper den gamle Mand, idet han kører Trillebøren for ham og laaner den gamle sin Støv.

Præmien: Et Par Lagergrens Skøjter tilfaldt Spejder Helge Stoustrup, Oldenborggade 18, Fredericia.

New York, d. 28. Maj 1916.

Kære Per —

Hvor er det herligt at rejse — ikke fra Badested til Badested, som »fin« Turist med alle Kultur menneskets »For-nødenheder« pakket sammen i et halvt Dusin store Kofferter, men til fjærne uciviliserede Egne, som Turiststrømmen gaar langt udenom — med Randslen paa Ryggen, gennem Strabadser og Farer! Hvor har jeg dog oplevet umaaeligt meget i det Aar, jeg nu siden Studentereksamen har turet Amerika igennem paa Kryds og tværs! Der er Stof til mange Lejrbaal, kan du tro. — I næste Uge tiltræder jeg Tilbagerejsen til Europa — og haaber om kort Tid at kunne sige dig Tak for en mønsterværdig Ledelse af min Patrulje. Du kan stole paa, at der skal tages fat, naar jeg kommer hjem. Jeg har i det praktiske Spejderliv, jeg har levet herovre, lært mange udmærkede Ting og er fuld af nye Ideer, vi skal prøve — bl. a. Kano-Sporten.

Jeg er netop for lidt siden vendt tilbage fra en lille rask Kano-Tur paa Mabowk-Floden. Den er ganske vist ikke nær saa spændende som Slangejagten i Kentucky sidste Sommer, men det kunde maaske alligevel interessere dig at høre lidt om den (jeg sender dig samtidig nogle Billeder, der jeg tog paa Turen) — saa meget mere som det er en Sport, jeg vil lede vor Patrulje tage op, naar jeg kommer hjem.

New York'erne forstaaer ganske anderledes end Københavnerne at benytte deres Søndag — til smaa veritabte Spejdeture. Lysten til primitivt Naturliv er selv hos de ældre næsten lige saa frem-trædende som hos Spejderne derhjemme.

EN KANO-TUR

I Turen, der begyndte Lørdag Middag og sluttede Søndag Aften, deltog 80 Personer — alle sammen Mandfolk — i alle Aldre fra dundagede Ynglinge til gamle Graasgæ.

Saasnat Kontorerne lukkede Lørdag Eftermiddag, tog man med Toget til den lille By ved Mabowk-Floden, hvor Turen skulde begynde, og hvortil en Motorbaad allerede den foregaaende Dag havde slæbt de 40 Kanoeer.

Mabowk-Floden er en temmelig vandrig Biflod til den store Hudson-Flod. Den har sit Udspring oppe i de for sine skønne Seer bekendte Adirondaek-Bjærge i den nordligste Del af Staten New York og strømmer gennem vidunderligt frodige Egne, der indrammer den med de pragtfuldeste Bredder.

Snart var Kanoerne lastet med Telte Grej og Proviant — det hele var anbragt saaledes, at det ikke kunde falde ud, selv om Kanoeen kæntrade — og præcis Kl. 4 forlod den sidste Kano Startstedet.

Vi padlede nu nogle Mil op ad Floden gennem de mest henrivende Omgivelser. Bredderne var et frodigt Vildnis, og Grene med stærk duftende Blomster skød sig ud over Floden; Solen bagede hen paa Eftermiddagen saa voldsomt at de fleste af os tilslidt kun var iført et Par Badebukser.

Midt i hele denne Kano-Flaade med de nøgne, glatte, livlige Mennesker kunde jeg ikke lade være med at skænke Hjørteedræber og Chingagook en venlig Tanke. Her i disse Egne havde de kæmpet deres vældige Kampe, levet deres stolte frie Liv — saa ofte med behændige Tag styret deres slanke Kano mellem disse blomsterduftende Bredder. Indtil vor Race med Ildvaaben og Ildvand — uden smaalige Skrupler — havde jaget og uddyddet dem, som var de Dyr og denne Jord ikke deres.

Ved Syv-Tiden naaede vi vort Bestem-melsessted; snart var Teltene rejst og mange smaa Baal knitrede lystigt rundt

om — aa, blot vore værdige, altfor værdige, Fædre kunde have set lidt af det Røre, der herskede paa Mabowk-Flodens frodige Bredder i den skønne Maj-Aften; set Kontorchef Mac Carty slække Brænde til Baalet, eller Grosserer Jones hente Vand ved Kilden eller Direktør Jackson i en ivrig Boksekamp med Kontorist Smith . . . ej, ej, det kan nok være, de vilde blive forbløffede, de kære værdige Herrer, og vore Mødre vilde vist i ikke ringe Grad undres ved at se Advokat Mill stige de herligste Bøffer med Spejlsæg og Student Battle lave den mest velsmagende Te.

Ser du, Peter, det er saadan, vi Spejdere en Gang vil blive, naar vi bliver »gamle«. Vi, som fra vor Barndom har levet det sunde, friske, glade Naturliv som Spejdere, vi vil altid bevare vor Spændighed, vor Sundhed, vort Humør og vor Ungdom, ligesom disse rask: Amerikanere, vi vil bevare vor Krop og vort Sind ungt, næsten lige til vi dør — og aldrig vil vi blive saa forloren værdige eller tage os selv saa skabagtig højtideligt, at vi ikke skulde være parat til en Boksekamp eller til at gaa i Lejr, lave Baal, hente Vand o. s. v.

Du skulde blot have hørt den Tone, der denne dejlige Aften, efter at Advokaten ved et Ørtneskrig havde kaldt alle sammen om det store Baal, herskede mellem disse friske Amerikanere. Man laa i Smakkynger rundt om Baalet og sludrede gemyttigt, mens man røg sin Aftenpibe, eller man sang lystige Sange eller gjorde Snorer i Stand til Fisketuren næste Morgen —

Allerede Kl. 5 i Morges begyndte de ivrigste af Fiskerne at røre paa sig, og der blev snart et saadant Spektakel i Lejren, at selv den værste Syvsover maatte føle sig fristet til at staa op. Man raslede med Fiskestænger og klappede med Spande, man spøjte og lo og sang og fløjtede. Men inden d'Herrer Syvsøvere, lidt tvære og morgengavne kom op og fik lavet Baal, var Spektakelmagerne

stukket til Søs efter et hurtigt forfriskende Bad i det paa den Tid af Mørken temmeligt kolige Vand.

Ved Nitiden vendte Fiskerne tilbage med en usædvanlig god Fangst, og nu fik man travlt med Indladningen til Hjemturen. Under dette Arbejde kom Farmeren, der ejede disse Grunde, ned og hilste paa os — og du kan tænke dig min Overraskelse og Glæde, da jeg erfarede, at det var en dansk Mand med det saare kendte Navn Jensen. Han var en Husmandssøn fra Horsensegnen, der gennem en Aarrække Slid i Amerika havde tjent sig op til en velstående Mand og Herre til disse smukke og frodige Ejendomme. Desværre havde jeg jo ikke Tid til at modtage hans Indbydelse til at besøge ham. Jeg havde allerede opholdt mig alfor længe, og med Hilsener til mange Bekendte i Danmark skyndte jeg mig at sætte Kanoen i Vandet for sammen med min Ledsager at se at naa den lille Flotille. Naada, hvor det gik! Strømmen havde vi med os og friske Kræfter og Lyst til at tage en Tørn. Allerede en

Times Tid efter var vi naaet til tættere beboede Egne og passerede en gammel smukt bygget Bro, hvor der havde samlet sig nogle Folk fra den nærliggende lille Landsby for at se Kano-Karavanen. Efter at have roet i halvanden Time, naaede vi den første af de store Sluser, som de fleste dog ikke plejede at benytte. Vi satte ganske simpelt Kanoen paa Land, min Ledsager bar Grejerne og Provianten, mens jeg bar Kanoen, der kun vejede 65 Pund. Disse moderne Kanoer er næsten lige saa lette som Indianernes, som var beklædt med Birkebark og ugarvede Huder. De er beklædt med meget tyndt og let Træ og ofte overtrukket med ganske tyndt, stramt spændt Skind, mens iøvrigt den gamle Indianerform er bibeholdt.

Det fordrede en ikke ringe Snarraadighed og Styrke at faa Kanoerne ud paa Floden igen nedenfor Slusen. Strømmen var ret stærk og fuld af store Klippestykker langs Kysten. Det var en spændende og nervepirrende Behændighedskunst, at faa den slanke Kano til i den

rivende Strøm at sno og vende sig mellem de farlige Klippestykker. Blot en let Berøring af en skarp Kant, Kanoen vilde være ødelagt! Ofte blev vi med rivende Fart ført ind mod et saadant Klippe stykke og reddede os først i sidste Øjeblik ved et Par kraftige Tag. Endelig var vi ude paa Midten, og nu fløj vi atter ned gennem Strømmen.

Ved næste Sluse valgte vi igen at benytte Landjorden, og det gik her meget lettere. I Slusen var der hændet et Par Udelagte paa Grund af Forskellen i Vandhøjde ved en af Slusedørene. Da den blev aabnet, dannedes der to store Hvirvelstrømme, som fik Kanoerne til at svirre rundt paa en højst komisk Maner. To af dem kendte, men de fire »boys« var gode Svømmere, der snart fik deres Baade paa ret Køl igen og iøvrigt tog det hele med godt Humør. Kun Jack syntes at tage det noget alvorligt, og da vi høfligst forespurgte, om han havde Vandskræk, svarede han:

»Selvfølgelig har de Rade benyttet Lejligheden til at stikke af — jeg skulde jo ogsaa have bundet dem.«

»Hvad er det for nogle Rade, du taler om, Jack,« spurgte man troskyldigt.

»Fiskene — i Dummerhoveds, svarede Jack mut, for Jack var en vældig Fisker, og Fisk var hans Livret, og det var snart Middag! —

Ved Tolvtiden passerede vi en temmelig stor By. Her var Floden bred, og der laa flere smaa nydelige Øer midt i Løbet. En Del Kanoer gjorde en Afstikker op ad en lille, meget smuk Biflod. Ved en Kilde trak vi Baadene paa Land, gjorde Baal og lavede Middagsmad med »flere udsøgte Fiskeretter.«

Vi holdt et længere Hvil paa dette idylliske Sted — opdagede bl. a. Kildens Udspring i en Revne i en fuldstændig

lodret Klippeveg. Da Vandet kom ud med stor Part, og Faldet var en halv Snes Fod, kunde vi havde faaet et herligt Styrtet. Men da Vandet var meget koldt — og da vi ikke kunde finde Varmtvands-Hanen! — blev det opgivet.

Med friske Kræfter padlede vi atter afsted. Nu gjaldt det om at naa gennem den sidste Sluse, inden Mørket faldt paa. Det skete uden Uheld, og Kl. syv landede vi paa den hjemlige Kyst efter en Tur paa 32 miles.

OM FUGLEFOTOGRAFERING

AF P. SKOVGAARD

For at kunne benytte vort Foto-grafiapparat maa vi have os en Viserskive (se Fig. I) til at se Indstillingen paa. Den skraverede Firkant forstiller en mat Glasplade anbragt i en Ramme af Blik passende til at skyde ned paa samme Sted, hvor Kasetten skal sidde. Maalene ses paa Fig., og hvad der ligger indenfor den inderste Kontur, skæres bort. Trekkanterne, der viser sig hvide i den skraverede Firkant bøjes op, og ind over noget haardt, et Stykke Træ eller lignende af Glaspladens Tykkelse, derefter skydes Glaspladen ind med Matsiden opad, og den skal sidde ret fast. For at hindre at Glaspladen falder igennem Rammen, har vi ladet lidt af Blikket staa i Hjørnerne af Firkanten, se der hvor Skraveringen gaar ud over Stregen.

En fiks og fingernem Mand kan — maaske ogsaa selv lave et Stativ,

men de, der haves i Handelen, er saa billige, lette og gode, saa jeg gaar ud fra, at vi vil spendere os et saa:

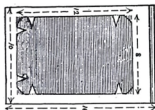

Fig. 1.

dant; der bliver endda nok at lave for os. Saaledes staar tilbage Hældningsapparatet (se Fig. II), vi kan nemlig ikke sætte Apparatet lige paa Stativet, men maa have dette Mellemled dels for Finindstillingens Skyld og dels for at kunne fotografere fra oven ned i Reder og lign. Overpladen O og Underpladen U kan laves af 1 cm. tykt Fyrretræ af ca.

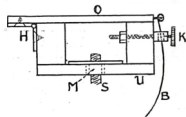

Fig. 2.

i en ønsket Stilling er anbragt to tykke Jerntraade B (og en der paa Fig. ses sammenfaldende med B, men er længere tilbage). Foroven er de fastgjort, som Fig. viser, i hver sin Øsken, og de gaar igennem hver sin Klemkrue K, der skrues fast, naar Apparatet har den rette Hældning. Længden af B maa tilpasses efter, hvor meget man ønsker at kunne hælde Apparatet. Ovenpaa O fastsættes en Træplade 0,5 cm. tyk og 13,5 cm. bred, langs dens Kanter slaas lignende Riller som paa Apparates Forside blot passende til selve Apparatets Fod, saaledes at denne gaar stramt i Rillerne, saa disse kan holde Apparatet i Skaastilling, men dog saa man kan skyde Apparatet frem eller tilbage, naar der skal indstilles. Længden er som Længden af Apparatets Fod.

For at give de af jer, der har Lyst til at forsøge jer som Fuglefotografer, noget at stræbe efter foruden det at faa Indblik i Fuglenes Liv eller danne en Samling Fotografier derfra, vil »Vor Ungdom« opfordre jer til at deltage i en Kappestrid, Resultater vil blive belønnet med en Præmie af Fotografiartikler for 10 Kr.

Konkurrencen gaar ud paa at konstruere et Lukkeapparat til Fotografiapparatet.

- 1) det skal virke lydløst,
- 2) skal kunne indstilles til at virke paa Tid og Øjeblik og i begge,
- 3) skal kunne udløses paa mindst 50 m.

Tegning og Beskrivelse af Indretning og Virkemaade maa vedlægges.

Indsendes til Redaktør O. Holm, Strandvej 31, inden Fristens Udløb 1. Marts 1917.

Den gamle Spejder fortæller.

I min Patrulje var vi otte Mand og et Telt med fjorten Huller. Og lige saa lidt som vi kunde tænke os at smide en Spejder ud af Patruljen for at tage en anden ind, lige saa lidt kunde vi tænke os at faa et andet Telt i Stedet for det, vi selv havde lavet os.

Det har skærmet os mod Kulde i Danmark, mod Hugorme paa Kullen, mod Tordenregn paa Island og mod Solen, naar den var alt for slem. Og saa er det indvendigt overmalet med Datoer og Navne og Beretninger fra alle de Steder, hvor det har staaet og lugtet til Duften af gammelt Kvas og Stammer, der brændte.

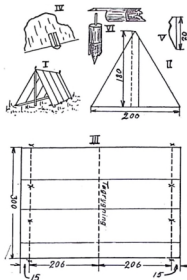
Naa, men vi har jo lavet vort; andre skal maaske først til at lave deres.

Fig II viser Teltet set fra Gavlén; Maalene er i cm. Det kan aabnes i begge Ender og lukkes hvert Sted med een Række Hæfter og Maller; for at hindre Træk lader man hver af de to Trekanter i Endegavlén gaa 10 cm. over Linien fra Spidsen og lodret ned.

Teltet er 3 m. langt og har Form som et Tag, hvis skraa Sider er 206 cm. De 15 cm. bøjes ind som vist paa Fig. I. Fig. III viser, at man tager

3½ Bredde af Lærredet (»Army Duck«, 90 cm. bredt). Hvert Stykke er 432 cm. langt. Stropperne sættes, hvor der er x paa Fig. III, og sættes bedst fast som vist paa Fig. IV, idet der lige er Plads til at Fløkkene (Fig. V) kan gaa gennem dem. Der bruges to Teltstænger, en ved hver Gavl, som foroven er forsynet med en Dupsko med Spids af Jærn (Fig. VI). En Overligger langs Teltryggen giver Teltet et godt Udseende. En saadan Overligger forsynes da i hver Ende med et Jærnhylster som vist paa Fig. VI. Hele Teltet vejer 5 kg. og kan mageligt rumme 8 Mand; altsaa en hel Patrulje.

Hvad Prisen bliver, kan ikke nøjagtigt opgives, da Priserne paa Lærred stadig stiger; men hele Teltet af denne Form (Korpsets Model) leveres fra Munderingsdepotet for ca. 50 Kr.; laver man det selv, sparer

man Sylén, har Fornøjelsen af at lave det og har een Patruljekammerat mere, sit selvavede Telt.

De færreste forstaa at give og modtage en Telefonbesked, men en Spejder (og da særlig en Mobiliseringspejder) bør altid være parat til at overtage en Telefonvagt. Gaar man frem efter nedenstaaende Skema, sparer man sig selv og andre Tid og undgaar Misforstaaelser.

AFSENDER	MODTAGER
Ringer op og tager Telefonen.	Tager Telefonen og svarer »1428 her«.
Siger: »Torben Frederiksen ønsker at tale med Kaj Larsen«.	Svarer: »Det er mig«. (evt. »Et Øjeblik, saa kommer Kaj Larsen«).
Dikterer Meldingen efter følgende Regel: Først læses en hel Sætning op forholdsvis hurtigt, og derefter læses den op igen med saa lange Ophold mellem Ordene, at Modtageren kan naa at nedskrive dem.	Nedskriver Sætningen og gentager den, efter at den er nedskrevet. Forstaaet et enkelt Ord ikke, siges: »Gentag fra ...« (det sidste Ord, der er forstaaet) til Afsenderen.
Gentager, eventuelt staver, det nævnte Ord og de følgende; at Meldingen er færdig kendetegnes ved: »Slut«.	

Tal dikteres saaledes: første Gang: 3⁰⁶ Em. (»tre Nul fem Eftermidd.). Anden Gang: »Tretal. Punktum. Nul. Femtal. Eftermiddag.«

Ved Stavning af Ord benyttes Navne for Bogstaverne: f. Eks. A. Anna. B. Betty. K. Karen. osv.

En Hilsen fra Schweizer-Spejderne

Kære danske Kammerater!

Der staar de for mig, de flotte Spejdere, paa Titelbladet af Eders nye Tidsskrift. Mest har Trommeslageren henrykt mit Baslerhjerter.* Jeg gratulerer Eder oprigtigt til dette Blad. Skønt jeg kun forstaar lidt af Indholdet, har det dog beredt mig megen Glæde ved Stoffets fortræffelige Ordning og ved de friske, fornøjelige Billeder.

*) Baslerne er fra gammel Tid kendte som dygtige Trommeslagere.

Med Fornøjelse efterkommer jeg Tropsfører Bondes Opfordring og er stolt over at turde skrive et Par Ord i Eders smukke Blad. Frem for alt har Billederne fra Lapland interesseret mig. De erindringer mig om vor Ferielejr i Januar ved Tunersøen for 100 Spejdere fra Bern og Basel.

Med Udsigt til den herlige Alpekæde vandrede vi, ligesom I, afsted, roede, badede, legede og sang.

Nationaldagen, 1ste August, fejrede vi paa en lille Ø ude i Søen; syngende sad vi om det mægtige Baal, som luede rødt over Spejdersnes begejstrede Ansigter, og Flammerne steg højt mod den stjernetindrende Himmel.

Der blev ogsaa oplæst en Hilsen fra en dansk Spejderlejr (1ste Lyngby Trop ved Sæby), og vi takkede med et dundrende »Hoch«. Vi mindedes ogsaa vore Kammerater i Krigslændene, især de belgiske Spejdere.

Kære Kammerater! Tanken paa vort fælles Ideal skal bestyrke vort Venskab og gøre os, altid i godt Humør, beredte til at ville frem til noget godt og dygtigt.

Schweizerne og i Særdeleshed Baslerspejderne hilser Eder paa det hjerteligste med vor Hilsen »Allzeit bereit!«

Eders Kammerat

Georg Mattmüller.

caud. med.

»Feldmeister« i Afdelingen »Rheinbunds«, Basel.

Raadgiver for begyndende og yngre Frimærkesamlere.

Det gælder først og fremmest for en Filatelist, at behandle sin Samling med Omhu og Orden; derfor vask altid dine Hænder før du rører ved dine Mærker; gør det ogsaa, naar du mener, du har rene Hænder — det vil lønne sig i Længden. Rør i det hele taget saa lidt med Fingrene ved Frimærkerne som muligt, og tillad aldrig Kammerater at pille ved dem. Køb en Pincet (Pris ca. 1.50 Kr.) til at tage Mærkerne med; og med lidt Øvelse, vil du kunne behandle Mærkerne langt bedre og hurtigere end med Fingrene.

Efter at være blevet vasket, skal Mærkerne indlægges enten i Albummet eller i Doubletbøger. Enhver Samler bør anskaffe sig nogle Doubletthefter (Pris 10 Øre Stk.), hvori man sætter alle sine Doubletter, der er noteret til en Katalogpris af 5 Pf. og derover.

For at sætte et Mærke ind i sit Album eller for at kunne vedfølge Pris i Doubletthefter, er det nødvendigt at Mærket bliver »bestemt«. Som omtalt i sidste Nummer anbefales særlig Gebr. Senf. Postwertzeichen Katalog.

For at kunne slaa op i Katalogen maa man vide fra hvilket Land, det paagældende Mærke er. I Reglen staar Landets Navn angivet med latinske Bogstaver paa

Mærket, og i Reglen vil Landets Navn paa eget Sprog være saa nær beslagtaget med Landets Navn paa Dansk eller Tysk, at det ikke volder Vanskelighed at finde det i Kataloget, men det gaar ikke altid saa let. Nogle Mærker fra Dominikanske Republik, Bosnien, Brasilien, Schweiz, Ungarn og Østrik mangler saaledes fuldstændig Angivelse af Land, ej heller bærer de anden Indskrift. En Del Mærker bærer Indskrift med Græsk-Russisk Alfabet saaledes paa Mærker fra Albanien, Bulgarien, Grækenland, Finland, Kreta, Montenegro, Rumænien og Rusland. Med tyrkisk, Sanskrit eller andet fremmed Alf

fabet findes Mærker fra bl. a. indiske Smaastater, Japan, Persien, Siam, Tyrkiet og Ægypten. Endelig maa mærkes at visse franske Kolonier angives blot ved Cifferpaatræk, Schweiz' Mærker ved Helvetia osv. osv.

Ved Bestemmelse af et Frimærke maa man særlig mærke sig dets Farve, Indskrift, Rand, Papir, Tryk, Paatræk og Vandmærke.

Ofte vil to Mærker, der ellers er ens, men af en forskellig Farvetone, være af forskellig Værdi; f. Eks. Sverrig 17 Øre angives i Senf. til 4 M. 50 Pf., hvis Mærket er rødviol, og til 20 Mark, hvis

Køb Krigsfrimærker i Tide!

Vi kan ikke væbnet nok anbefale alle Samlere at sikre sig disse chaaracteristiske Frimærker, som er de mest begærede og ikke maa samles ligesom med Samlermærker og Julemærker, som naturligvis er værdiløse.

Det har allerede nu vist sig gentagne Gange, at disse Krigsmærker er stegede betydeligt i Pris, og vil med Tiden endnu opnaa betydelige Resalvater, som ingen andre Frimærker kan præstere. I Juleiden er der den bedste Lejlighed til at forære og lade sig forære sunde Ting.

Vi har til denne Lejlighed sammensat nogle meget fordelagtige Kollektioner i 5 Eks.

100 forskellige Krigsmærker fra alle krigsførende Stater, Kr. 3.00

og en righoldig Katalog staar gratis til Tjeneste for enhver. Oplysninger og Best. for vor Postadn kan ligefædles beholde gratis hos os.

FRIMÆRKESØGEN, København, Klosterstræde 9 (søst. fr. l.), tel. III.

Mærket er graat (Paa paa kemisk forfalskede Mærker!) Hvis det volder dig Vanskelighed at forstaa, hvad der menes med de forskellige Betegnelser for Farverne, køb da hos en Frimærkehändler en Farvetabel.

Af Indskriften maa særlig mærkes Mærkets Frankingsværdi. Ofte vil en ændret Tekst paa et Mærke betyde en stor Værdiforskel f. Eks. Moutius Nr. 1 med Indskrift »Post Office« er et af Verdens sjældneste Mærker, det noteres til ca. 20000 Mark, hvorimod samme Mærke med Indskrift »Post Paid« kun er 60 Mark værd. Endvidere maa man lægge Mærke til Fejltryk og Typeforfalskeligheder.

Et Mærkets Rand kan enten være klippet, gennemstukket eller takket. En klippet Rand fremkommer ganske simpelt ved at Mærkerne skilles fra hinanden

ved Hjælp af en Saks, 'en Fremgangsmaade, der særlig i ældre Tid var almindelig. Gennemstikning fremkommer ved, at Frimærket gennemstikkes i Punkterlinier, Bølgelinier eller Hager. Takning fremkommer derimod ved at Mærket perforeres, og Mærkerne derefter ligesom ved Gennemstikningen rives fra hinanden, naar de skal skilles. Det er af største Betydning at lægge Mærke til, om et Mærke er klippet, gennemstukket eller takket, da Mærkernes Værdi ofte er meget forskellige for ellers ens Mærker. Ved et gennemstukket og takket Mærke, maa man endvidere vide, hvor mange Takker der er paa 2 cm., til at undersøge dette, maa du have en Takmaalers (faas billigt hos enhver Frimærkehändler) Takningen varierer fra 6-16 paa 2 cm.

Franco Bello.

Fabjerg Trop har haft Prøvealarmering. I Løbet af ca. 18 Minutter var alle mødt. Tropsveiser holdes hver 14. Dag. Troppen har lovet Konsulinde Kongstad at assistere ved Etablering af et Hjelpe-lazaret.

Fyns-Divisionen.

Odense. Arbejdet i Troppen er gaet godt i den forløbne Maaned. Troppen har af Divisionschefen faaet en ny Tropskerør foræret.

Spejderne har i Anledning af Juletravheden stillet sig til Raskhed for Menighedsplejen og haft travlt med at dele Julegaver rundt.

Det nye Tropslokale kan nu snart tages i Brug.

Faaborg. Der er dannet en Trop paa 15 Spejdere under Hr. stud. pharm. G. V. Johansens Ledelse.

Sydsjællands-Division.

Nysted. Troppen har assisteret Politiet ved Efterøgning af en forsvundet Bagervend. Ved Skoleautoriteternes Velvilje fik Troppen fri en Dag Kl. 12, hvorefter Troppen undersøgte hele Omegnen. Det lykkedes ikke at finde den forsvundne.

Politiet var glad for Assistenten og har indstillet alle Undersøgelser, da Spejderne ikke fandt ham.

Vestsjællands-Divisionen.

Roskilde Trop. Divisionschefen inspirerede Troppen & Decbr. En lille Spejderopgave, som Divisionschefen stillede Troppen vakte Opmærksomhed i Byen. Samme Dag sammenkaldtes Divisionsraad, hvori blandt andet dreftedes Forslag til Foraarsturnering.

Ringsted Trop. Indgaende Øvelser i Teltslagning. 20 Mobiliseringspejdere under Uddannelse.

Korsør Trop. Divisionschefen inspirerede Troppen Søndag 17. December. Troppen tæller 62 Spejdere. Musikkorps et — Byens eneste — vækker berettiget Opsigt.

Slagelse Trop. Den nydannede Trop er i Færd med at organisere et Musikkorps.

Brug kun

Vegetariske Retter i Daaser, fortrinlig i Smag, billigt i Brug.

Alt i Konserver og tørrede Frugter føres.

..... » SANA «

Telefon 5650. » Skindergade 28.

STANDARD · FJOLSTRÆDE 40

Aaben 10-7. Telefon Byen 2523 x.

STORT UDVALG BILLIGE PRISER

Prima Hængsler kun 20 Øre pr. 1000 Stkr.

NB. Krigs- og Julemærker føres ikke.

SPEJDERKORPSET

Korpskontoret Nørregade 14

Korpsadj. træffes paa Kontoret 4 1/2-6 Em. Sp. Chef og Stabschef kun efter nærm. Aftale.

Spejdere, der søger

Plads paa Kontor eller lign. kan henvende sig til Kontorchef J. Ulrich, Korpskontoret, Nørregade 14.

Der kan straks skaffes syv flinke Spejdere Plads.

5 nye Troppe.

I de sidste 3 Maaneder er der oprettet 5 nye Troppe; nemlig i: Nykøbing, Moss, Herning, Maa, Faaborg, Nykøbing, Sjælland.

Nørrejetske-Division.

Divisionschefen afholdt 26. Novbr. Instruktionsmøde i Viborg.

Hjørring Trop tæller nu 40 Spejdere og er dermed Divisions største. Telegrafist Jørgensen er bortrejst, og Kommiss Lund er udnævnt til Tropsfører.

Viborg Trop. Sort Patulje demonstrerede under Tropsførermødet i Viborg Teltslagning i Storm- og Regnvejrs og præsenterede Udrustning.

Randers Trop afholdt den 10. Decbr. Prøvemobilisering i Forbindelse med en Signalements- og Efterøgningsøvelse.

Hurup. En Patulje oprettes i Bedsted af Tropsfører Dybdal.

Sydjetske-Division.

Ribe Trop har haft Prøvealarmering. I Løbet af 18 Minutter var hele Troppen samlet.

Lyngby-Divisionen.

1. Bageværk Troop har øvet Sporing, skult Fremrykning i Terræn, Løb; desuden er afholdt Terrænovelse med 2. Vesterbro.

1. Charlottenlund Troop har holdt Terrænovelse samt 1. og 2. Kl.s Eksamen.

Der har været afholdt Divisionsovelse.

A. Petersen,

Jægersborg Alle 31, Telefon Ordrup 944.
Reparation af Cykler, Motorcykler m.m. udføres.

Chr. Larsen,

1ste Klasses Haandskomageri.
Ole Bruunsvej 3
Telf. Ord. 825 Telf. Ord. 825

Hellerup-Divisionen.

Der har været afholdt Terrænovelser, hvis Formaal har været Indøvelse af

Orientering i Mørke, Ledelse af Patrulje og lagtagelse.

Desuden fortsættes de forskellige Kurser til Præverne. Ca. 20 Spejdere er om trent uddannet til Mobiliseringspejdere. Der afholdes Patruljeførerkursus.

Leverandør til

Københavns Div.

Søspejderne.

Der er afholdt Øvelser paa Friluftsgymnasiet om Søndagen i Signalisering, Løb osv.

Der har været Øvelser i Hareskoven, hvor Prøver i Hytte- og Brobygning er taget til 1. Klasses Spejder og Pioner.

Om Aftenen har der i Tropslokalet været gennemgaaet Samaritergerning og Sømandskundskab.

II.

Alle danske Automobiler skal føre et Skilt stempelt af Politiet. Dette Skilt er paa malet et Kendingsbogstav (Hjemsted) og Registreringsnummer f. Eks.: K. 778. K. betyder Byen København og i Politiets Protokoller vil man finde, at Vognen med dette Nummer ejes af Frmlt. Lembecke. Desuden findes her Opsætninger om Vognens Art, Fabrikmærke, Motor, Vægt osv. Skiltet skal kunne belyses om Natten. Læger og Dyrslæger har efter Registreringsnummeret et $\times$ og, naar de er i Funktion, et Skilt med +. Dette betyder dem til at køre paa Veje, som er spærrede for alm. Færdsel med Automobiler.

De danske Hjemstedsbogstaver er:

A	Københavns Amt
B	Frederiksborg »
C	Holbæk »
E	Sorø »
H	Præstø »
J	Bornholms »
K	København »
L	Maribo »
M	Odense »
O	Svendborg »
P	Hjørring »
S	Thisted »
T	Viborg »
U	Aalborg »
V	Randers »
X	Aarhus »
Y	Vejle »
Z	Ribe »
Ø	Ringkøbing »

Da Automobiler fra andre Lande undertiden finder Vej til vore Landeveje, er det af Interesse at kende nogle af de vigtigste internationale Kendingsbogstaver:

DK—Danmark.	A—Østrig.
D—Tyskland.	GB—England.
S—Sverrig.	US—Foren. Stat.
CH—Schweiz.	R—Rusland.

Bonde.

HVAD ENHVER SPEJDER BØR VIDE

I.

Ved Overenskomst mellem Automobilklubberne i de fleste Lande er der til Vejledning for Føreren af et Automobil langs Landevejene anbragt de saakaldte internationale Advarsels-Tavler paa saadanne Steder, hvor Føreren skal udvise Forsigtighed ved Kørslen.

Disse Tavler ser saaledes ud og betyder:

Tavlerne er 75 cm. i Diameter. De 4 første er indigoblaa eller røde med hvid Tegning. Nr. 5 er hvid med sort Tegning.

De staar i passende Afstand foran vedkommende Sted, for at Føreren i Tide kan mindske Hastigheden.

Farverne er valgte saaledes, at Tavlerne selv i Mørke ikke kan overses, naar de belyses af Vognens Lygter.

1. Østet Vej

2. Vejning

3. Vejvædding

4. Korsvej

5. Forbudt Vej

DEN LITERÆRE RUBRIK

(REDAKTØR: TORBEN FRÆDERIKSEN)

Lær af dem!

EN BOG OM STORE MÆNDS LIV
OG LIVSVÆRK

M. [K. M. Vestergaard: »Navnkun-
dige Mennesker«.
(Milo'ske Boghandels Forlag 1916; 189
Sider. Pris 3 Kr.).

For en Ungdom, der vil frem i Ver-
den, for en Ungdom, der føler Lyst til
dygtigt Arbejde og gaar og drømmer om
en Gang at faa Lighed til at uddette
store Ting og præstere mere end Folk i
Almindelighed plejer, vil Biografier af
berømte Mænd og Kvinder meget snart
blive den kæreste Læsning. — Den her
foreliggende Samling omfatter: Garibaldi,
Lincoln, Gladstone, Bismarck, Pasteur,
Edison, Florence Nightingale — nogle af
det sidste Aarhundredes navnkundigste
og interessanteste Skikkelser. Studiet af
dem bringer Kendskab til det meste af
sigtet Aarhundredes Historie og danner
paa mange Maader Udgangspunkt for
Forstaaelsen af de store Begivenheder,
der for Øjeblikket sker ude i Verden.
Og dog er det selve Skildringen af dem
som Mennesker, der er det aller værdi-
fuldeste og som utvivlsomt vil gøre et
dybt og befrugtet Indtryk paa den
Ungdom, der er noget ved. Man vil
lægge Mærke til, at alle disse Mennesker,
hvad de end er og beskæftiger sig med
og hvor og under hvilke Forhold de
end lever deres Liv — kun er naaet frem
til de store Resultater og Berømmelser
Tinde i Kraft af deres ubændige Arbejds-
lyst og deres sprudlende og sejle Energi.
Det er ikke det uventede Held, der
skaber den store Mand, men det solide,
omhyggelige, dygtige Arbejde et helt
langt Liv igennem. Men læs selv denne
Bog — og i vil mellem Linjerne se denne
Lov fastslaaet paa hver eneste Side!

Eventyrlige Rejser.

Paa Chr. Erichsens Forlag er udkom-
men følgende to spændende Rejse-Eventyr
af de danske Forfattere Niels Meyn og

Pedersen-Sejerbo, der vil være dansk Ung-
dom bekendt for mange spændende Be-
retninger om Kampe og Eventyr i de
Egne.

Niels Meyn: »Diamantøen« (Chr.
Erichsens Forlag 1916; 124 Sider; Pris
75 Øre).

I »Diamantøen« beretter Forfatteren
om to unge Englænders eventyrlige
Forsøg paa at finde en Ø, om hvilken
der har hørt, at dens Strandsbred skulde
være oversaaet med en Mængde Dia-
manter. De forlader ved denne Ø og
træffer paa den to unge Damer, som li-
geledes er forlovede, og man hører nu, hvor-
ledes de fire unge Mennesker efter mange
udstaaede Savn og med meget Besvær
atter kommer hjem til civiliserede Egne.

Bogen er meget underholdende og er
skrevet med en Fantasi, som lægger Be-
slag paa Læseren fra først til sidst.

Pedersen-Sejerbo: »Mellem Sort
hud« (Forfættelse fra Australien. (Chr.
Erichsens Forlag 1916; 186 Sider; Pris
75 Øre).

I »Mellem Sorthud« fortæller Forf.
om tre Europæiske Stænding paa og
særlig Vagender tværs igennem det uber-
sedede og de australske Fastland.

Bogen er meget underholdende skrevet,
og med megen Spænding vil Læseren
følge de tre Venner paa deres farfærlige
og besværlige Vej mod Civilisationen.
Det er uden Tvivl den mest læseværdige
Bog fra denne Forfatters Haand.

»En Spejder i Krigen«.

Aschehous Forlag har udsendt John
Finnermoes Bog i norsk Oversættelse,
ved Per Wendelbo, med ovenstaaende
Titel. Hovedpersonerne er to Spejdere,
den engelske Jim Carew og den russiske
Stanislav, hvis Forældres Godser i Po-
len stader op til hinanden. Tilfældet vil,
at de indblandes i Krigen under det rus-
siske Tilbagetog, i det Øjeblik de første
Uhlantpatrolier naar deres Godser. Og nu
følger en Række skændinger og modige
Handlinger af de to udmærkede Spej-
dere, der saaledes ufrivilligt er kommen
til at tage aktiv Del i den store Krig —
hvad der jo ellers ligger udenfor en
(Freds) Spejders Opgaver. Taget som
en Krigs-Publikation i et i Krigen in-
dlandt Land og med alle de Forhold
dette medfører læser man med Interesse
denne Bog om Spejders Mod og Snar-
raadighed og Dygtighed.

»Hvor der er Kærlighed —«

(af Ingeborg Vollquartz; 189 Sider.
E. Jespersens Forlag).

Vor travle, nervøse Tid, med dens ud-
prægede Flirtus- og Kælliv, med dens
agte efter Fornøjelser og de mange an-
dre Ting, der tager Interessen fangen og
drager Sindet »udenfor«, har efterhaan-
den i ikke ringe Grad stiller Familielivet
og det hyggelige Hjemmeliv i anden
Række. I moderne Hjem betyder Fami-

liens Medlemmer ofte saa saare lidt for
hinanden; man gaar og plejer sine egne
smaa Interesser, som man gunstigt for-
tager og haaner hinanden for, i Stedet
for at interessere sig lidt for hinanden
og komme til at betyde en Smule for
hinanden.

Om alt dette fortæller Fru Vollquartz
paa sin jævne, naturlige Maade — og
faar Lighed til at sige mange smukke
Sandheder baade til Forældre og Børn
af vor moderne Tid.

Men alt, hvad der udfraa truer et mo-
derne Hjemms Lykke, vil dog være magt-
telst — hvor der er Kærlighed.

BOG-NOTER

Fra Piazza del Popolo.

Gyldendal har nu udsendt fortjente
Udgave af Vilhelm Bergsøes dejlige Bog
om danske Forfattere. Kunstnernes og
Videnskabsmænds Liv og Eventyr i det
solrige Rom for en Menneskalder siden.

Det er en Bog alle Unge bør læse —
og den vil blive læst af Generation efter
Generation — fuld som den er af Sol,
Poesi og Ungdom. — Den er ialt trykt
i 75,000 Eksemplarer.

Ingeborg Vollquartz nye Bog »Hvor
der er Kærlighed« — foreligger alle-
rede i 6. Oplag. Samme Forfatterindens
Ungpige-Bog »Lilians Ægteskab«
er samtidig udkommet i 8. Oplag. — Ialt
er Fruens Bøger paa Jespersens Forlag
nu trykt i 63,000 Eksemplarer.

Pio's nye Maryat-Serie.

Kaptajn Maryat: »Mr. Midship-
man Easy« (Pio's Forlag 1916; 416 Sider)
Denne Bog er Nr. 2 i Rækken af
Oversættelser af Maryats Romaner
for Tiden udkommet paa Pio's Forlag.
Alle Maryat-Elskere vil med Glæde
modtage denne bindstærke udmærkede
Bog, der sikkert vil blive en Ny Sukkes
for den forgædede Romanforfatter. Vi vil
senere nærmere behandle den i en samlet
Omtale af Maryats Romaner.

Da Baden-Powel var Spion.

Baden-Powel: »Mine Oplevelser
som Spion« (Erlev & Hæsselsbøls
Forlag; 93 Sider; Pris 1,50 Kr.).

Spejdere vil med særlig Interesse læse
denne Bog, hvori Spejderbevægelsens
Grundlægger fortæller om Livet som Spion
og nogle af sine egne mest spændende
Oplevelser. Med største Nysgjæghed
skildres Spionens Hjelpemidler og Frem-
gangsmaade og hvorledes B.-P. mange
Gange med Nød og Næppe undgik at
blive fanget.

ELIS MELLERUPStrandvej 160. Telf. Holrup 739
Cigarer, Tobak, CigaretterP. Wulff. — Horwitz & Kallentst.
A. N. Hirschsprung & Sønner m.m.**SKRIVEMASKINEN****»LEERAMA Nr. 2«**

billigste, mindste, stærkeste.

Gunnar Thomassen,
Skt. Hans Torv 3, København N.
Paa Bestillinger, Indkøbene ved Spejdere gives 10%
i Rægte.**Willumsens Fugle- og Akvariehus**

Anerkendt Specialforretning. — Grundlagt 1888.

Akvarier og Fisk. — Fugle og Bure.

Gæster Furimagsgade 45, overfor Børnehospitalet
Telefon Øbro 2300

Redskaber til Fugle- og Fiskepleje.

Jeg vasker**mig aldrig**med andre Søber end
den ægte Xeroform fra**Worning & Petersen i Vejle.****Isolator
Flasken**

holder Indholdet

varmt i 24 Timer
koldt i flere Dage**Kr. 2.50**

for 1/4 Literflaske.

Glasflasken kan
fornyes.*Jillum*
KØBENHAVN K.

Steensens

VEGETARIA

PLANTE-MARGARINE

er altid den bedste

HELLESENS TØR ELEMENT

Verdens bedste

Hvad enhver Spejder bør vide!

At
Regnfrakker, Vindjakker,
Matrosdragter, Stortrøjer

samt
de lige fra Krigsskuepladsen hjemkomne
Militære Lommelygter
med Hellekens Element

købes bedst og billigst i

Spejderkorpsets Depot, Nørregade 14

Telefon 3186

ET UR, SOM GAAR PRÆCIST

ER DETTE UDMÆRKEDE SCHWEITZER-
LOMMEUR

Uret er fint forniklet, fint forarbejdet i fiks moderne Facon. — For god Gang give vi

5 Aars skriftlig Garanti

Det er særligt at anbefale som Skole- og Arbejdsur, da Støv og Smuds umuligt kan trænge ind i Værket.

PRISEN ER KUN KR. 3⁵⁰ Pr. Stk.

3 Ure portofrit, 6 Ure á Kr. 3.25

Sendes mod Efterkrav eller kan selv afhentes paa vort Lager:

Dansk Svensk Import A/S Nørregade 51c.
København K.

D · E · C

AKTIESELSKABET

DANSK-ENGELSK CAMELFABRIK

ODENSE

Chic Fløde Caramel
Hof Fløde Caramle
D·E·C Creame Caramle
Blacks Toffee Stange

Velsmagende og meget nærende. Anbefales til Spejderudflugter.
Faas overalt eller direkte fra Fabrikken.